73STE JAARGANG No. 9686 WOENSDAG 5 DECEMBER 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curacao

STRIJD in HONGARIJE laait WEDEROM op

MOREEL VAN RUSSISCHE TROEPEN STEEDS SLECHTER

Wenen. — Uit dinsdag uit alle delen van Hongarije ontvangen berichten blijkt, dat de tegenstand tegen de Russische troepen op vele verspreide plaatsen opnieuw is opgelaaid. Ook in de omgeving van Boeda-Pest is in de afgelopen 48 uur weer gevochten. Volgens sommige berichten wordt het moreel van de Russische troepen steeds slechter.

De mijnwerkers staken nog steeds en in uraniumwijnen is sabotage gepleegd, waardoor zij onder water zouden staan.

De Hongaarse regering heeft gisteren een besluit uitgevaardigd tot onverwijlde ontbinding van alle revolutionaire raden, die na 23 oktober zijn opgericht. Als reden wordt hiervoor opgegeven dat deze raden geen acht slaan op de besluiten van de regering ten aanzien van hun optreden en er zich zelfs op toeleggen de organen van het staatsbestuur tegen te werken.

De Hongaarse boeren zijn in het gehele land bezig met het oprichten van raden naar de trant van de reeds bestaande arbeiders raden.

De intergouvernementale commissie voor Europese migratie maakte gisteren bekend dat zij van plan is met ingang van 11 december een luchtbrug in werking te stellen tussen Oostenrijk en de overzeese landen, waardoor in de periode van Juni 1957 naar schatting 90.000 Hongaarse vluchtelingen naar Australië, de Verenigde Staten en Canada kunnen worden vervoerd.

Nederland stelt emigrantenschepen beschikbaar

Voor vervoer van Hongaarse vluchtelingen

Amsterdam. — In het Vrije Volk lazen wij:

De Nederlandse regering heeft besloten haar emigrantenschepen beschikbaar te stellen voor het vervoer van Hongaren die in overzeese landen asiel aangeboden hebben gekregen.

De vluchtelingen zullen daartoe eerst naar Nederland komen en in de Jaarbeurshallen en het opvangcentrum voor Amerikaanse soldaten in Hoek van Holland worden ondergebracht.

Vandaar zullen zij zich dan in de komende weken inschepen op Nederlandse schepen voor hun verdere reis in de vrije wereld.

De Verenigde Staten, Canada en Australië hebben alleen al tienduizenden Hongaren een nieuw vaderland aangeboden, maar de grote moeilijkheid was tot dusver hoe deze mensen zo snel mogelijk te kunnen vervoeren.

Er is bijna geen scheepsruimte in de wereld over en het aanbod van de Nederlandse regering komt dan ook wel op het juiste moment.

Het besluit schijnt genomen te zijn in nauwe samenwerking met de Oostenrijkse regering, de Intergoevernemente Commissie voor Europese Migratie (ICEM) en het Vluchtelingenbureau van de Verenigde Naties.

In de komende weken krijgt de Nederlandse regering drie schepen ter beschikking voor het vervoer van de Hongaarse vluchtelingen: on 29 november liep de Waterman de haven van Amsterdam binnen, op 9 en 10 december komen de Zuiderkruis en de Sibajak thuis.

Wanneer de firma Lokhorst te Bussum in dit tempo doorwerkt komen er in Nederland elke zondag 12 auto's bij die zonder benzine rijden dus buiten het rijverbod vallen. Foto: Twee monteurs die bezig zijn met het plaatsen van de tweetraps membraan die het propaangas, waar deze auto's op gaan rijden, in de motor verwerkt.

„Antillea", de naam van een nieuwe natie

Kingston, Jamaica. — Antillea is de naam die zal worden voorgesteld als de naam van de nieuwe natie, die zal groeien uit de Federatie van Brits-West-Indië; deze naam is het resultaat van een wedstrijd welke georganiseerd werd door het blad Daily Gleaner op Jamaica.

De naam zal ter overweging toegezonden worden aan de Federale Voorbereidings Organisatie. Hij werd eenstemmig gekozen uit meer dan tweeduizend inzendingen als de meest passende naam, historisch en symbolisch, voor de nieuwe Federatie.

Slechts enkele mededingers stelden de naam Antillea voor, ofschoon velen variaties op die naam aanprezen.

De winnares van de prijs, die ongeveer NAF. 450.— bedraagt, en door de Daily Gleaner aangeboden werd, is een zeventienjarig meisje, mej. Phoebe Yuille, uit La Brea, Trinidad.

Haar inzending was de eerste die de naam Antillea voorstelde, in die spelling.

De jury achtte Antillea de meest passende naam om historische en praktische redenen.

"De naam Antilles werd aan de eilanden gegeven door onderzoekingsreizigers die Columbus volgden.

Zij dachten dat de eilanden die hij ontdekt had een archipel moesten zijn die grensde aan de legendarische eilanden, waarvan men in de Middeleeuwen dacht dat zij tussen Lissabon en Japan lagen.

De Antillen is de naam die het meest gebruikt wordt in verband met de eilanden. Tot op heden is de Antillen de enige naam voor dit gebied die in alle talen gebruikt wordt. In het Frans is het Les Antilles, in het Spaans Las Antillas. De naam West-Indië werd door Columbus aan de eilanden gegeven omdat hij dacht dat hij in de buurt van India was. De naam gaat echter uit de mode.

AMIGOE-FILM

HAMMERSKJOELD naar Hongarije uitgenodigd

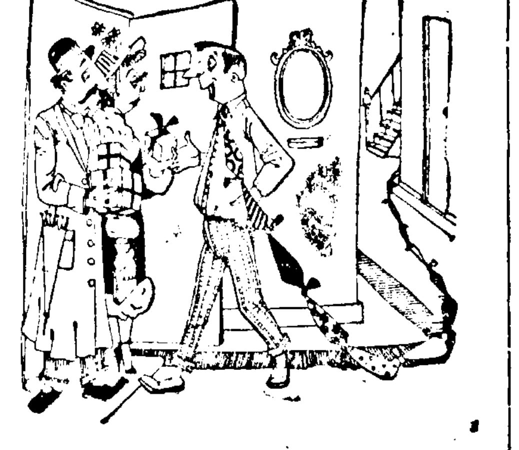
New York. — De Hongaarse regering heeft gisteravond Hammerskjoeld uitgenodigd voor een bezoek aan het land.

Hammerskjoeld heeft voorgesteld als datum voor zijn bezoek 16 december. Zijn verblijf in Hongarije zal twee dagen duren.

De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties nam met 54 stemmen voor, 10 tegen en 14 onthoudingen een resolutie aan, waarin het verzoek aan Hongarije om waarnemers toe te laten, wordt herhaald. Tevens wordt in de resolutie, die door Amerika en dertien andere landen is voorgesteld, besloten onmiddellijk waarnemers te zenden naar de nabuurlanden van Hongarije om daar inlichtingen in te winnen over de toestand in het land.

Hongarije wordt tot vrijdag de tijd gegeven om aan het verzoek van de Assemblee te voldoen.

De besprekingen werden verdaagd tot vandaag tien uur.

"Aha, een stropdas voor mij? Dat is leuk!"

Gaat FOSTER DULLES spoedig met ontslag?

Parijs. — "Le Monde" maakt melding van geruchten, in diplomatieke kringen, volgens welke Foster Dulles binnenkort ontslag zou willen nemen aan Amerikaans minister van buitenlandse zaken. Als een van de kandidaten, die de meeste kans zouden maken hem op te volgen, wordt generaal Gruenther genoemd, die een vriend van Eisenhower is en goede betrekkingen met de Europese regeringen onderhoudt.

Vijf bisschoppen benoemd in POLEN

Warschau. — Het Poolse blad "Zycie Warszawy" noemde dinsdag de benoeming door het Vaticaan van vijf nieuwe bisschoppen voor West-Polen een feit, waarmee de zaak van de vrede wordt gediend. "Wij zijn er zeker van, dat de Poolse openbare mening met voldoening van dit besluit kennis nam en dat men het zal zien als een belangrijke stap ter bevestiging van de onschendbaarheid van de Oder-Neisse-grens".

In Warschau, waar men de benoemingen beschouwt als een eerste stap van het Vaticaan naar de erkennning van de voormalige Duitse provincies als Pools gebied, hoopt men, dat het Vaticaan en de Poolse regering tenslotte tot een concordaat zullen komen.

H. Vader op retraite

Zondag j.l. begon voor de Heilige Vader de jaarlijkse retraite, waaraan ook de kardinalen en prelaten van de Romeinse Curie deelnemen. Predikant is ditmaal de Siliaanse Jezuïet, pater Lojacono, hoogleraar in de filosofie en theologie aan de Ignaziana te Messina. Voor de eerste maal is afgeweken van het gebruik om de retraite te geven in de z.g. Capella Mathilda die, buiten de pauselijke appartementen is gelegen. In plaats daarvan zullen de geestelijke oefeningen gehouden worden in de particuliere kapel van de H. Vader vlak bij diens studeervertrek.

Poging tot moord en zelfmoord

Willemstad. — Gistermiddag omstreeks 1 uur vond er in de Lombok-steeg, een der verbindingsstraten tussen de Oranje- en de Penstraat, een steekpartij plaats. De man H.H. bracht daarbij de vrouw F.P. met een mes een tweetal steken toe; een in de borst ter hoogte van de hartstreek en de andere in haar rug. Het slachtoffer moest naar het Sint Elisabeth Gasthuis worden vervoerd.

Na het misdrijf gepleegd te hebben, spoedde het heerschap zich naar de woning van zijn moeder aan het Julianaplein, alwaar hij zelfmoord wilde plegen door een hoeveelheid zoutzuur tot zich in te nemen. De uitwerking hiervan liet niet lang op zich wachten, want de man werd even later onwel en moest op doktersadvies eveneens in het Sint Elisabeth Gasthuis worden opgenomen. De toestand van de man is ernstig, terwijl die van de vrouw minder ernstig geacht wordt.

P.W.F.A.-afgevaardigden langer in Caracas

Oranjestad. — Wij vernemen, dat de afgevaardigden van de P.W.F.A., de heren Ras en Hernandez, die op verzoek van de Venezolaanse Regering van Caracas een conferentie bijwonen, zijn genodigd hun verblijf tot 12 december te verlengen. De Lago gaf haar volledige medewerking door bovengenoemde heren voor dit tijdperk vrijaf te geven met behoud van salaris.

Goede belangstelling in Roxy

Succesvol vocaal optreden tijdens Kunstkring-concert

KOOR en ORKEST onder leiding van R. Boskaljon

Willemstad. — Onder leiding van Rudolf Boskaljon concerteerde gisteravond in de Stadsschouwburg het Curaçaosch Philharmonisch Orkest met medewerking van Mevrouw G. Hoedemaker, sopraan, Jacobo Palm, harmonium en een gemengd koor. Het gedeelte voor de pauze werd in beslag genomen door de Symphonie in D mineur en majeur no 104, van Josph Haydn (173: — 1809).

Deze symphonie, ook wel de "London" genoemd, is een der zgn. Londen- of Salomon- symphonieën, welke naam verbonden is an de twaalf sinfonia's welke Haydn schreef voor een reeks concerten, die hij op uitnodiging van de violist Salomon schreef tijdens zijn twee reizen naar Engeland. Deze symphonie is tevens de laatste welke Haydn schreef (1795).

Als basis voor het hoofdthema koos hij de melodie van de Kroatische ballade "Oj Elena" en de wijze waarop hij zijn melodie verwerkt herinnert herhaaldelijk aan Mozart. Inderdaad heeft Haydn niet alleen in dit opzicht veel aan de werkwijze van zijn ruim twintig jaar jongere vriend ontleend, hetgeen trouwens ook omgekeerd het geval was. Een langzame inleiding gaat aan de symphonie vooraf, te beschouwen als een vluchtige improvisatie waarin de fantasie de gelegenheid krijgt een thema te ontwikkelen. Het bevallige **Allegro** werd wat strak gespeeld, maar in het **Andante** kwam wat meer bezieling. Voor ons gevoel was het derde deel te zwak in uitdrukking, het **Allegro spiritoso** kreeg meer glans. Concertreert het C.P.O. niet wat te weinig? Het klinkt wat onwennig, weinig gedurfd en wij menen dit te kunnen wijten aan een tekort aan — om een groot woord te gebruiken — zelfbewust zijn. Wanneer zo'n stemming het orkest drukt, kan ook het resultaat slechts gedrukt zijn. Het gaat te ernstig, zeker voor een symphonie van Haydn! Wij zijn er dan ook haast van overtuigd, dat de laatste repetities beter geweest zijn dan deze uitvoering en dan hoeft alleen de vrees voor de uitvoering maar uitgebannen te worden om het geheel meer glans te kunnen geven. Deze opmerking is dan ook allerminst bedoeld om het orkest teneer te drukken. Integendeel, wij krijgen heel sterk de indruk, dat er niet uitkomt wat er in zit; dat het musiceren gedurende de schouwburgopvoering minder vreugde geeft dan dat op de laatste repetities het geval geweest zal zijn. Beter enkele flinke fouten in een ferme uitvoering dan voortdurende of herhaalde aarzeling!

Na de pauze werd het toneel mede gevuld met een voor Curaçao massaal koor van tachtig stemmen, dat verraste met een enthousiast uitgevoerd gedeelte uit de **Opera Cavalleria Rusticana** van **Pietro Mascagni** (1863 — 1945). Het was wel bijzonder toevallig, dat wij juist voor de aanvang van het concert ditzelfde **Paaskoor** in een radio-uitzending beluisterden, in een uitvoering door het Amsterdams Opera Gezelschap met het Radio Philharmonisch Orkest.

Dit gaf ons de gelegenheid tot een (overigens onbillijke) vergelijking. Welnu, dan viel onze uitvoering zeker niet tegen! Spontaan klonk na de inleiding van het harmonium het **Regina Coeli** en het **Inneggiamo, il Signor non e morto** werd met beheerste overgave ten gehore gebracht. Het libretto van de opera gebaseerd op een verhaal van Giovanni Verga, schildert ons een gebeurtenis uit het Siciliaanse dorpsleven. Op het kerkplein dringen de gezangen door en **Santuzza** (mevrouw Hoedemaker zong deze sopraanpartij) stemt in met de kerkgangers. Door de folkloristische inslag en de frisse melodieën spreekt deze opera met zijn boeiende ritmiek gemakkelijk aan en werd al direct beschouwd als een toonaangevend voorbeeld van het italiaanse "verisimo". Mascagni verwierf met deze opera de eerste prijs in een door de uitgever Sonzogno uitgeschreven prijsvraag en nog in hetzelfde jaar (17 mei 1890) werd zijn werk uitgevoerd in het Teatro Constanzi te Rome. Al spoedig werd het een internationaal succes, dat door latere werken van de componist niet meer geëvenaard werd. Het fragment waarin wij mevrouw Hoedemaker konden beluisteren was te kort om te oordelen; ze zong met overgave en verdienstelijk, waarvoor haar een warm applaus ten deel viel.

In dit Paaskoor was het samengaan tussen instrumten en stemmen goed, wat niet overal het geval was in de daarop volgende **Feestmars** uit **Wagner's** (1813 — 1883) **Tannhäuser.**

Deze romantische opera dateert uit 1845, in welk jaar de eerste omstreden uitvoering plaats vond in het Koninklijk Opera Huis te Dresden.

Wagner heeft sage en historie met persoonlijke elementen vervlochten.

In de tweede acte ontvangen de Landgraaf Hermann en Elisabeth hun gasten voor de feestelijke zangwedstrijd en de begroeting geschiedt in een feestelijk defilé. Ondanks een niet geheel vlekkeloze uitvoering willen wij toch onze loftrompet opheffen in antwoord op deze feestmars als gezamenlijke verrichting van koor en orkest. Intussen waren wij blij, dat de oorspronkelijke teksten gezongen werden en niet de gewrongen Nederlandse vertaling.

Als "service" konden wij deze vertaling wel waarderen, maar dan toch liever in prettiger Nederlands en desnoods maar niet op rijm!

Bepaald zwak was de aanhef in de **Welkomstcantate van Rudolf Boskaljon** op tekst van **C. H. J. Engels.** Dit was bepaald geen gemakkelijke opgave, maar ook hier leek ons de durf ontbreken. Koor en orkest herstelden zich gelukkig en zo werd het laatste deel van de cantate dan toch nog een waardige apotheose.

Samenvattend kunnen wij zeggen, dat het concert ons niet tegengevallen is. Het koor was bepaald een verrassing. Wij hebben al eerder opgemerkt, dat Curaçao niet bijster verwend is op het gebied van vocale muziek en wij hopen dat het succes van dit optreden een stimulans mag zijn voor stevig doorzetten.

Hoewel men gezien het aantal van 110 deelnemers aan het concert, toch wel 220 belangstellende familieleden onder de bezoekers mocht tellen, geloven wij toch, dat de opkomst dit keer — na de laatste teleurstellingen voor de Kunstkring — niet onbevredigend was.

Vgls.

Kerstgratificatie CPIM-personeel

Emmastad. — Dit jaar zal aan alle uurloners en maandloners, die op 21 december a.s. in dienst van de N. V. Curaçaosche Petroleum Industrie Maatschappij zijn, een Kerstgratificatie worden uitgekeerd, gelijk aan een basis-weekloon met een minimum van ƒ 70,—.

Openbare behandeling landsbegroting tussen 10 en 22 december

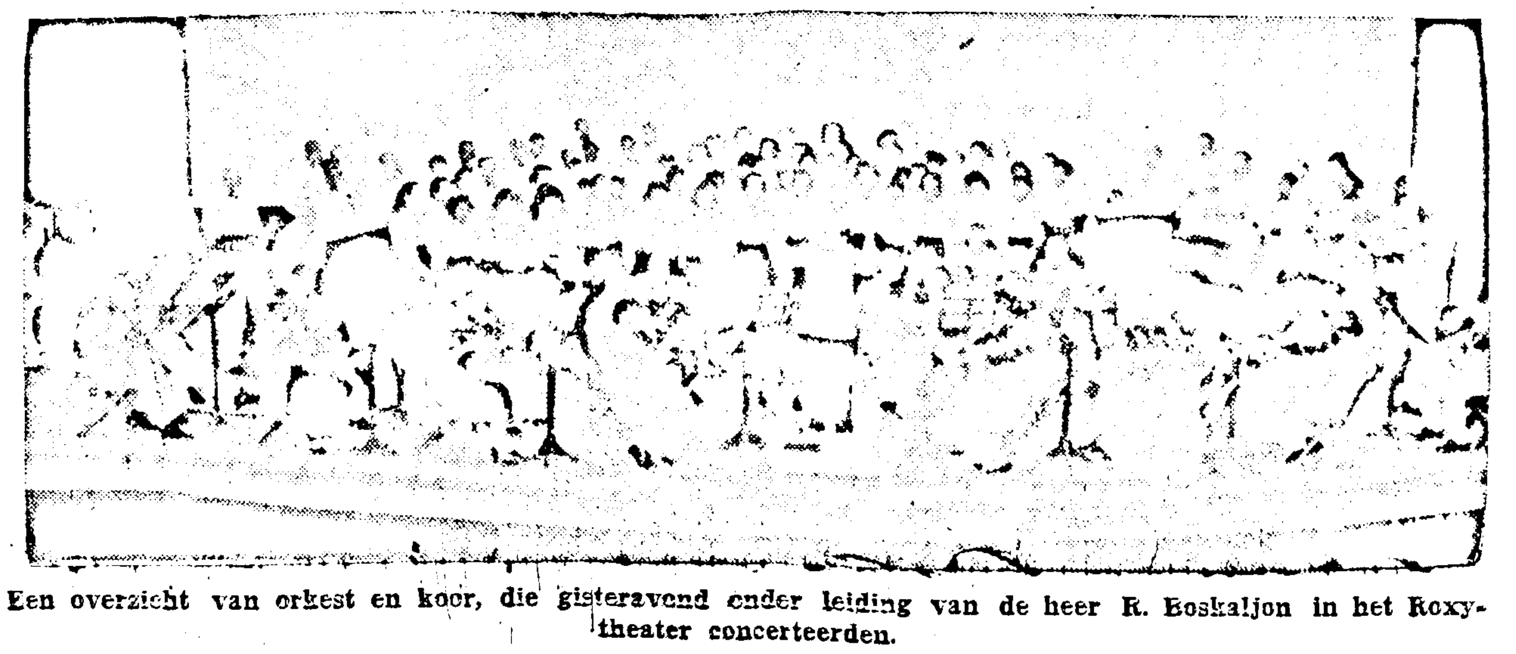
Willemstad. — In een schrijven d.d. 29 november j.l. aan de Staten der Ned. Antillen deelt de Voorzitter der Staten, de heer R. J. Isa mede, dat het in zijn voornemen ligt de openbare behandeling der begroting 1957 in ieder geval in de periode van 10 — 22 december a.s. te doen plaats vinden. Door omstandigheden is het hem niet mogelijk thans reeds een preciese datum vast te stellen.

De heer Isa keert 9 december a.s. naar Curaçao terug.

Het Statenlid mr. I .C. Debrot zal eerst op 15 december c. k. uit Barbados terugkeren.

Begroting Bonaire en Bovenwinden morgenavond in de commissie-

Willemstad. — Morgenavond zullen de Staten in commissievergadering bijeenkomen ter behandeling van de Memorie van Antwoord m.b.t. de begrotingen 1956 van Bonaire en de Bovenwindse Eilanden.

Een overzicht van orkest en koor, die gisteravond onder leiding van de heer R. Boskaljon in het Roxy-theater concerteerden.

ECONOMISCHE doorbraak voor BOVENWINDEN nog uitgebleven

Doch toeristische belangstelling voor St. Maarten en Saba stemt hoopvol

Willemstad. — In de Memorie van Antwoord n.a.v. het Voorlopig Verslag op de Landsverordening tot wijziging van het nadelig saldo van de begroting van het eilandgebied de Bovenwindse Eilanden voor het dienstjaar 1956, zegt de regering, dat de noodzakelijkheid om jaarlijks het nadelig saldo van de voorlopig vastgestelde begroting van het eilandgebied de Bovenwindse Eilanden te wijzigen, haar oorzaak vindt in de omstandigheid dat bedoelde begroting telkenmale sluit met een dusdanig hoog nadelig saldo, dat het de Regering, gelet op de toestand van 's Lands financiën, niet mogelijk is bedoeld saldo ongewijzigd voor goedkeuring bij de Staten voor te dragen.

Het is volgens de Regering practisch onmogelijk zich bij de beoordeling van de mogelijkheden tot verlaging van het nadelig saldo te beperken tot die posten, welke geacht kunnen worden de eilandelijke autonomie niet uitsluitend te raken.

Betreffende het produceren van een beeld van de financieel-economische toestand van het Land en de eilandgebieden, in hun totaliteit moge de Regering kortheidshalve verwijzen naar het terzake reeds medegedeelde in de Memorie van Antwoord op de ontwerp-landsverordening tot vaststelling van de begroting van de Nederlandse Antillen voor het dienstjaar 1957.

De Regering is het met de Staten eens dat door allerlei oorzaken tot dusver een economische doorbraak uitbleef. De komst van deze doorbraak begint zich echter, althans voor de eilanden St. Maarten en Saba, vrij duidelijk af te tekenen in verband met de grote toeristische belangstelling welke thans van Amerikaanse zijde voor deze eilanden bestaat en welke, gezien in het licht van de zeer belangrijke toeristische ontwikkeling van de nabijgelegen eilandjes St. Thomas en St. Croix gedurende de afgelopen tien jaren voor de toekomst veel doet verwachten.

Nog veel te doen

De Regering is zich daarbij zeer wel bewust, dat wil aan de ontwikkeling in deze zin tegemoet gekomen worden, van haar zijde nog veel moet worden gedaan. Nodig zijn o.a. voor St. Maarten een nieuw vliegveld, wegen, goede watervoorziening, electriciteitsvoorziening, het openleggen van het Simpsonbaai-lagoen, een landingspier en een jachthaven. Voor Saba is de mogelijkheid van een klein vliegveld in studie genomen. Voor een en ander is zeer zeker een ruime financiëring nodig, welke de Regering zich inderdaad denkt in de geest van het Surinaamse Tienjarenplan. Een inventaris van al de genoemde werken en een vóórstudie daarvan zijn inmiddels reeds gemaakt, terwijl tevens zijn uitgestippeld de maatregelen, welke voor verdere uitwerking en uitvoering daarvan noodzakelijk zijn. De Regering acht het eveneens juist, dat de aanleg van de waterleiding op St. Maarten beter kan worden opgeschort, hangende de uitwerking van de plannen in groter verband. Aanschaffing van een tweede watertruck, alsmede het in gebruik stellen van een vierde waterput op Cul-de-Sac, is noodzakelijk en kan binnenkort worden gerealiseerd.

De Regering is het met de Staten eens dat de weg van Philipsburg naar het vliegveld zo spoedig mogelijk voltooid dient te worden.

Voor St. Eustatius ligt de toestand t.a.v. het toerisme niet zo gunstig, weshalve de aandacht van de landbouwkundige zich in het bijzonder op dit eiland zal dienen te richten.

Titaanijzererts

De geoloog Zonneveld is naar dit eiland uitgezonden teneinde het aldaar voorkomende titaanijzererts op te nemen en te bemonsteren, dit in verband met de grote belangstelling welke de laatste jaren is ontstaan voor het metaal titaan voor straalvliegtuigen, raketten, gasturbines, etc. De resultaten van de analyses moeten nog worden afgewacht. De Regering moge hierbij aan de Staten aanbieden een tweetal aanvullende Terna-rapporten, welke op het bovenstaande betrekking hebben.

Het Bestuurscollege van de Bovenwindse Eilanden streeft er naar om de coordinatie tussen de eilanden onderling te verbeteren. Sedert eind juli j.l. vinden verschepingen van bananen en andere vruchten plaats van Saba naar St. Maarten, alwaar deze producten een gerede markt vinden. Getracht zal worden om binnenkort ook St. Eustatius van de Sabaanse bananen en andere vruchten te doen profiteren.

De „Blue Peter" is, na gerepareerd te zijn op Bonaire, inmiddels wederom in de vaart gebracht. De onderhouds- en bedrijfskosten worden geraamd op ƒ 30.000.— per jaar.

Met de bouw van het nieuwe hospitaal op St. Eustatius zal vermoedelijk zeer binnenkort een aanvang worden gemaakt. De bouw moest worden uitgesteld in verband met noodzakelijk gebleken wijzigingen in de plannen.

In de praktijk is de behoefte aan het in gebruiknemen van een z.g. ink-apparaat bij de politie op de Bovenwindse Eilanden niet gebleken.

De bestaande telefonische verbindingen op Saba, waarbij zowel de politiewachten in The Bottom en Windwardside als de huizen van de in laatstgenoemde plaats woonachtige politieambtenaren aangesloten zijn op het telefoonnet, zijn tot dusverre voor de politieuitoefening voldoende gebleken.

In de afgelopen jaren is reeds enkele malen een landsambtenaar ingeschakeld bij de samenstelling van de begroting van de Bovenwindse Eilanden. Indien zulks in de toekomst wederom noodzakelijk mocht blijken, zal de Regering daartoe gaarne haar medewerking verlenen.

Inmiddels is de door de Staten bedoelde assistent van de Gezaghebber ter beschikking van het Eilandgebied de Bovenwindse Eilanden gesteld.

Uit door de Regering ontvangen inlichtingen is gebleken, dat de behuizing van het kantoor van de Gezaghebber inderdaad te wensen overlaat. Het initiatief om daarin verandering te brengen moet echter van het Bestuurscollege uitgaan. Nadat afgeronde plannen terzake zijn ontvangen, kan de Regering beoordelen in hoeverre een betere behuizing kan worden gerealiseerd.

Het Bestuurscollege is van mening dat de pasanggrahan niet voor verbouwing tot Bestuurskantoor in aanmerking kon worden gebracht.

Hoewel de Regering gaarne bereid is de uitbreiding van het voortgezet onderwijs op de Bovenwindse Eilanden te stimuleren, is het wegens personeelsgebrek niet mogelijk daarmede nog in 1956 een aanvang te maken. In de loop van 1957 hoopt de Regering op deze aangelegenheid terug te komen.

B. W. I.-ers hielden cocktail party

Marchena. — De British West Indian Association hield in haar Clubgebouw op Marchena een zeer drukbezochte cocktail party voor haar leden. Onder de gasten bevonden zich, o.a. de Britse Consul, Mr. H. Rabbetts (ex officio Voorzitter) en de heer R. J. Mesney, directeur van de mijnmaatschappij Curaçao.

Het officiële gedeelte van de avond werd door de Senior Vice Voorzitter, de heer C. H. Mason geopend, die de Consul introduceerde. In enkele welgekozen woorden gaf de heer Rabbetts uiting aan zijn blijdschap weer tussen de BWI'ers te vertoeven en hij bracht hen allen hartelijk dank voor hun medewerking aan de onlangs gehouden collecte voor de „Poppy Fund". Dank zij de medewerking van de BWI vereniging kon een bedrag van ƒ 840.— (d.i. ƒƒ 300.— meer dan vorig jaar) worden gecollecteerd. Een speciaal woord van dank aan de jongedames geboortig op Curaçao en Suriname was hier op zijn plaats daar deze dames het grootste gedeelte van dit bedrag hadden opgehaald, terwijl zij eigenlijk geen nationale verbintenis hebben met deze specifieke Britse „Fund". (De dames waren: Mej. Elly Day, Mej. Gerda Grep, Mej. Esther Dijk, allen Surinamers en Mej. Netty Martis, Mej. Irene de Windt, Mej. Yvonne Scharbaai en Mej. Irene Josefa van Curaçao).

Vice Voorzitter Mason deelde vervolgens mede dat behalve dit bedrag dat door algemene collectes werd opgehaald, de BWI-vereniging zelf in haar Club samen met een donatie uit het Clubfonds een rond bedrag van ƒ 1000.— zou afdragen aan de Poppy Fund. Deze mededeling werd met luid applaus begroet. Vervolgens werd dit bedrag door de Junio Vice Voorzitter, de Heer B. A. Haddaway, met enkele toepasselijke woorden, aan H.M. Consul overhandigd. (Mr. Rabbetts is tevens Hoofd van de „British Legion Earl Haig Fund" in Curaçao).

Na dit officiële gedeelte werd de party in een gezellige sfeer voortgezet.

Een opmerking moet ons van het hart: Het gebeurt heel vaak dat als onze Engelse vrienden in hun clubgebouw op Marchena een dansje of andere feestelijkheden hebben, zij door de jeugd uit de buurt erg worden lastig gevallen. Gedurende de Cocktail party j.l. zondag viel een regen van stenen op het dak van het clubgebouw. Kan de politie hieraan niets doen?

Aandacht afgeleid

Willemstad. — Op het kruispunt De Ruyterkade — Theaterstraat reden twee personenauto's dinsdag om 5.50 uur tegen elkaar op. De bestuurder van een der voertuigen verklaarde, dat zijn aandacht even door iets was afgeleid. Schade ƒ 250,—.

Statuten verschenen

Willemstad. — Verschenen zijn de statuten van Caraibische Chemische Investering N.V., Leeuw N.V., Basf Overzee N.V., Andina N.V. en Internationale Handelsonderneming Ferrometaal.

"Hij is doodop. Je moet ook niet vergeten, dat hij bijna een jaar lang niet heeft gewerkt".

Uiteraard bracht Sint Nicolaas gisteren ook een bezoek aan de zaken van de firma Van Wilpen. Bij 's Sints aankomst bij de zaak aan de Roodeweg was de heer H. van Wilpen hem behulpzaam bij het verlaten van de auto.

VAN HET FILMDOEK

EL ALAMEIN

De slag van El Alamein is gestreden. De Engelsen rukken op in de richting van Libye, maar achter het front in beweging blijft nog een handvol Italiaanse soldaten weerstand bieden. Het zijn de laatste mannen van de divisie „Folgore". De divisie „Folgore".. een tragische naam in een tragisch wereldgebeuren. Moe en afgemat, gekweld door dorst, wachten de mannen op de verdere gebeurtenissen. En onwillekeurig gaan hun gedachten terug naar vroeger. Hun afscheid van familie, toen zij onder de wapenen moesten; hun inlijving bij „Folgore", de parachutistendivisie. De zware militaire opleiding en tenslotte de kroon op het werk: het parachutistenexamen. Hierna dachten zij, dat zij in actie zouden komen, maar het tegendeel is het geval. Het worden maanden van wachten in een militair kamp; maanden van onzekerheid en geruchten over een aanstaand vertrek. Geruchten echter, tot tenslotte — toch nog onverwacht — het bevel voor een aanval op Malta komt.

Na hun landing vernemen zij het nieuws: „Bestemming Malta" was een schijnorder; „Folgore" zal worden ingezet voor de strijd in de woestijn. Het is een grote teleurstelling geworden voor de mannen. Maandenlang hebben zij de zware parachutistenopleiding gevolgd; nu wacht hun de strijd in de eindeloze zandvlakte, zonder schaduw, zonder water, met niets dan de schroeiende zon en de dorre wind. Zij krijgen echter niet veel tijd om zich hierin te verdiepen, want „Folgore" krijgt het bevel zich naar het front te begeven om een doorbraakpoging te ondersteunen. De kolonne trekt door zand, urenlang, tot zij op een Duitse post stuit, waar hun het verder trekken verboden wordt wegens een nog niet opgeruimd mijnenveld. Een tragisch gebeuren en de compagnie Folgore kan haar tocht naar het front voortzetten. Daar aangekomen wacht de mannen geen doorbraakpoging, maar zij worden al gauw ingezet om 'n massale Engelse tankaanval af te weren. Zij worden kort op dit werk voorbereid en graven een groot aantal mansgaten in het zand. Nauwelijks is dit werk gereed, als de nadering van de Engelse tanks gemeld wordt. „Folgore" verweert zich tot het uiterste. De Engelsen stuiten op onverwachte tegenstand. In een slag, die dagen woedt, verliezen zij een massa tanks en hun eerste doorbraakpoging wordt tot staan gebracht. „Folglore" is echter gedecimeerd en als de Engelsen kort daarop weer aanvallen....

Deze Italiaanse oorlogsfilm (met Nederlandse teksten) draait hedenen morgenavond in ROXY. Interpretanten zijn: Marco Cuglielmi als luitenant Corsini, Nando Cicero als Damiani, Aldo Bufi Landi als Broeder Gabriele en Jose Jaspe als Salvi.

Waterleidingsbuis gesprongen

Willemstad. — Tengevolge van een breuk in het waterleidingnet, die vanmorgen om 7 uur werd geconstateerd, kwam een deel van Punda zonder leidingwater te zitten. Er werd een tijdelijke noodvoorziening getroffen, zodat een deel van Punda toch van water kon worden voorzien, zij het onder wat lage druk. Het euvel zou, volgens mededeling van de Dienst Water Voorziening, hedenmiddag rond 4 uur verholpen zijn.

Messenwerk, diefstal en aanrijding voor het Hof van Justitie

Willemstad. — De rechter deed dinsdagmorgen in hoger beroep uitspraak in een tweetal zaken betreffende van Aruba afkomstige beklaagden. De vrouw J. A. L. was uit jaloezie een douanebeambte met wie zij in concubinaat leefde met een mes te lijf gegaan en werd in eerste instantie ter zake van poging tot moord ontslagen van rechtsvervolging. Het Hof veroordeelde haar wegens poging tot doodslag tot een gevangenisstraf van 6 maanden met aftrek van voorarrest.

De man F. T. H. had als chauffeur van een vuilnistruck schuld in een aanrijding, waarbij een bestuurder van een motorrijwiel zodanig letsel bekwam, dat hij tijdelijk was verhinderd zijn beroepsbezigheden uit te voeren. In eerste aanleg werd de man veroordeeld tot een hechtenisstraf van 2 weken en ontzegging van de rijbevoegdheid voor 2 jaren. Het Hof veroordeelde hem wegens hetzelfde feit tot een hechtenis van 3 weken en ontzegging van de rijbevoegdheid voor eveneens 2 jaren.

Behandeld werd voorts o.m. de zaak tegen de neven H. J. de H. en W. R. F. de H., die elkaar gedurende een ruzie met messen hadden toegetakeld. Neef H. J. was in eerste aanleg wegens mishandeling veroordeeld tot f. 100 boete of 30 dagen. Dinsdagmorgen luidde de eis f. 50 of 25 dagen en een voorwaardelijke gevangenisstraf van 3 maanden met een proeftijd van 3 jaren. Neef W.R.F. werd in eerste aanleg wegens mishandeling veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 dagen. De eis luidde thans f. 70 boete of 35 dagen en 5 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaren.

A.E.K. had uit een aantal auto's goederen ontvreemd en werd in eerste aanleg wegens diefstal, meermalen gepleegd, veroordeeld tot anderhalf jaar met aftrek van voorarrest. Voor het Hof vroeg de verdediger, zowel als de openbare aanklager, het doen samenstellen van een psychiatrisch rapport over de beklaagde alvorens het Hof tot een beslissing zou overgaan. Dit verzoek werd onmiddellijk toegestaan en de zaak zal op 22 januari worden voortgezet na uitbrenging van het verlangde rapport.

Vader kreeg steen op zijn hoofd

Willemstad. — Te 20.00 uur was er gisteren een vechtpartij tussen twee broers op een perceel aan de Franklin Delano Rooseveltweg. De vader, die tussenbeide wilde komen, kreeg een slag met een steen tegen het hoofd. Er werd geen aangifte door de vader gedaan.

Zware aanrijding

Willemstad. — Bij de uitmonding Eiffel-Libanonweg botsten gistermorgen te 11.30 uur een dumptruck en een bestelwagen. De bestelauto die geen voorrang verleende, kantelde bij de aanrijding. De bestuurder werd uit het voertuig geslingerd en brak zijn linkerenkel. Materiële schade aan de beide wagens wordt geschat op ƒ 2000,—.

HET HEERLIJK AVONDJE IS GEKOMEN...

Enkele onzer medewerkers in Nederland hebben een klein aantal belevenissen bijeengebracht, die betrekking hebben op „het heerlijk avondje", het huiselijkste en gezelligste van alle vaderlandse feesten, waarop de spanningen-van-weken zich ontladen. — De Redactie.

Sinterklaas had niet meer

De studenten-Sinterklaas was aangekomen met de stoomboot en hield zijn intocht op een grote schimmel. Het was gemeen koud, maar niettemin was het druk. Na zijn intocht moest de heilige man vanaf het bordes van de sociëteit de menigte toespreken. Daarna moest hij geschenken uitreiken aan arme kinderen en na een diner met het comité en een uurtje rust volgden dan de toespraak en het verdere optreden ter sociëteit.

De heilige man keek waardig om en zag het comité in het rijtuig achter zich. Hij bemerkte, dat er onder in het koetsje glaasjes brandewijn circuleerden, en hij betreurde het hoog op zijn paard te zitten.

Na zijn intocht liet de studenten-Sinterklaas zich voor de sociëteit van zijn paard helpen. Hij besteeg het bordes en begon zijn toespraak. Naast hem stond een kist met speelgoed. Het viel hem op, dat, als hij iets naar beneden gooide, zelfs bij de jongens de springtouwen het meest in de smaak vielen. Hij zag ook, dat er veel belangstelling was. Hij meende zelfs een hoogleraar te

zien, half verscholen achter twee jeugdige Capucijnen, die met een blijde glimlach naar hem opkeken.

Toen het speelgoed op was, besloot de heilige man te eindigen. Tegelijkertijd bemerkte hij echter, dat hij geen vat meer op zijn toehoorders had. Er werd geroepen om doorgaan en om springtouwen.

De Sint besloot met verheffing van stem een middag vrij van school te geven. Het hielp echter niet, zelfs niet, toen hij er enkele hele dagen aan toevoegde. Het gejoel hield aan: men wenste springtouwen! Toen kreeg de heilige man een ingeving.

„Kinderen", sprak hij, „mijn voorraad springtouwen is helaas uitgeput. Wenst ge echter nog zo'n speeltuig, gaat dan naar gindse paters van de orde der Capucijnen. Zij dragen een springtouw om hunne pij, zoals ge ziet, en daaronder nog vele andere! Ik zegen u allen."

Er brak een geweldig applaus los, waarvan de bisschop een dankbaar gebruik maakte om weg te komen. Het volgende programmapunt wachtte hem en toen hij vele uren later na een uitstekend maal zijn toespraak ter sociëteit reeds had besloten, verbaasde het hem, dat een man, in wie hij bij nader inzien de kroegkok herkende, tot hem werd toegelaten. De man naderde voorzichtig zijn zetel en fluisterde toen: „Edelachtbare, ik heb daarnet in het stookhok twee paters gevonden, die er nogal verfomfaaid uitzien. Ze willen graag naar huis, maar ze laten eerst effe vragen of het al veilig is."

Carel Swinkels

Nat einde van een illusie

Ieder jaar op pakjesavond bereikte de spanning een schier ondraaglijk hoogtepunt en schiep zij een sfeer, waarin de verwachting bijna zichtbaar in het lamplicht hing. Zodra na de boterham de tafel was afgeruimd, schoven wij dicht aaneen rond de haard en zongen met stemmetjes vol nauwbedwongen emotie heel het uitgebreide repertoire van Sinterklaasliederen: een eindeloze „potpourri", totdat.... totdat een secondenlang aanhoudend gerinkel van de voordeurbel de komst aankondigde van de goed-heilig man....

De traditie wilde, dat uitgerekend op die feestelijkste aller avonden — juist in dat kritieke, opwindende uur — mijn vader „overwerk" had, en omdat dit reeds dateerde van vóór onze eigen jaartelling, vonden wij nimmer reden tot het koesteren van argwaan. Aan die traditie kwam echter een even abrupt als voortijdig einde in die gruwzame winter van 1942, om precies te zijn: op pakjesavond van dat oorlogsjaar. Ons aller geloof in de goede Sint lag nog rotsvast verankerd in ons hart en wij zongen onze „potpourri" met niet minder vuur dan andere jaren. Intussen verstreken de minuten en iedere minuut leek ons een eeuwigheid toe. Buiten woei de wind om het huis en sloeg een slagregen kletterend tegen de ruiten. Wie er kwam: geen Sint Nicolaas. „Hij is zeker ergens in de buurt blijven schuilen", meende mijn moeder.

Maar eindelijk ging toch de bel. Niet zo langdurig als anders, maar wel zó dringend, dat er geen twijfel bestond of hier kwám de goed-heilig man. Dit jaar rustte op mijn oudste broer voor het eerst (én voor het laatst!) de griezelige plicht om open te gaan doen. Mijn moeder volgde hem tot halverwege de gang en wij, „de kleintjes", vatten beschroomd post op de drempel van de huis-

kamer. De stem, die ons na enige tijd van achter de porte-brisées in de hal toeklonk, was onmiskenbaar van een man, maar geenszins van een zo deugdzame, vergrijsde bisschop als die van Myra. „Die vuile rotverduistering!" En toen de glazen deuren met een ruk openzwaaiden, zagen onze onthutste ogen een zo wonderlijk-vreemde verschijning, dat wij een moment moeite hadden er Sint Nicolaas en.... mijn vader in te herkennen. Want mijn vader wás het!

Daar stond hij voor ons, de pseudo-Sint: gans en al doordrenkt en zijn tabberd overdekt met duizenden groene gitjes van eendenkroos, zijn vroeger zo prachtige baard een vormeloos, klitterig kluwen, druipend op zijn borst, zijn gezicht en handen onder de modder en zonder de eerbiedwekkende mijter op zijn kletsnatte hoofd.

„O, Hendrik, wat is er gebeurd?" vroeg mijn moeder, terwijl zij op hem toesnelde.

Het was een overbodige vraag voor wie, zoals zij, weten moest, dat vlak langs de straat voor ons huis een brede, meer dan een meter diepe sloot liep. En het was niet de eerste maal in die ellendige dagen, dat iemand, door de duisternis misleid, zijn weg naar onze stulp had moeten bekopen met een onvrijwillig bad.

Jan H. Derksen

De surprise

In het algemeen hou ik niet van kleine en eenvoudige pakjes op Sinterklaasavond. Een surprise, vind ik, moet een zekere omvang hebben, flink van afmetingen zijn, behoorlijk zwaar en natuulijk ingewikkeld. Ik schep er een groot genoegen in te zien, hoe mijn slachtoffers met toenemende opwinding, roder wordend hoofd en stijgende onhandigheid worstelen met de zo geraffineerde verpakking, die ik weet uit te denken.

Zo gaf ik jaren geleden mijn vrouw eens een ring. En omdat ze ook zo'n zilveren thee-ei op haar verlanglijstje had staan, kreeg ik een lumineus idee voor een verpakking.

Het begeleidende vers ging met de ring in het thee-ei. Om dat thee-ei wikkelde ik een rol plakband en om dat plakband wond ik drie flinke kluwens touw. Dit geheel doopte ik in gesmolten paraffine en toen die goed stijf was geworden, verpakte ik deze bol in ongeveer dertig vellen inpakpapier, die ik natuurlijk flink dichtlijmde.

Nu had ik al een aardig pakje gekregen en om mijn surprise te voltooien, legde ik dat pak in een stevige kist, die ik verder opvulde met turfstrooisel uit het schuurtje. De kist werd nu met een groot aantal flinke, lange schroeven gesloten. Spijkers krijgt men zo gemakkelijk los, nietwaar

Vervolgens naaide ik om de gehele kist een omhulsel van flink stevig zeildoek en schilderde daarop het adres.

Het duurde wel even, voordat ik de rommel had opgeruimd, maar ik had voor tafel toch nog alle tijd om me te scheren en een ander pak aan te trekken.

En toen ik de zakken van mijn werkpak leegmaakte, ontdekte ik in het vest de ring.

Edmond Nicolas

Speculaas smaakt thuis het best

Midden tussen de stukgelezen, maanden oude Amerikaanse magazins vind ik, terugkerend in mijn hotel, een brief uit Nederland. Een luchtpostbrief met het handschrift, zo vertrouwd van talloze brieven, die mij overal ter wereld, tot zelfs midden in het onbegaanbare oerwoud van Afrika, steeds weer wisten te vinden. Thans staat er Paramaribo—Suriname op. Het is een dikke brief. Mijn kinderen hebben ditmaal ook een bijdrage geleverd.

Op het houten platje voor mijn hotelkamer, waarin de klamboe reeds neergelaten is over het ouderwetse bed, lees ik hun (grotendeels nog gedicteerde) kleine en grote belevenissen, een verzameling onsamenhangende mededelingen aan hun pappie, die op een vroege, stormachtige herfstavond ineens weer uit hun leven verdween in een grote auto met een heleboel bagage, om even later — denken ze nog steeds — in een enorm vliegtuig over hun huis te vliegen, kijkend uit het raampje of iedereen wel netjes in z'n bed lag.

Alleen onze oudste dochter heeft haar brief reeds zelf geschreven; ze heeft er ook wat sommetjes onder gezet om te laten zien, hoe goed ze in de eerste klas is vooruitgegaan.

„Mammie zegt als wij braaf zijn dan is pappie voor snitterklas terug dan komen we je halen wij zijn braaf wij lopen nooit uit bed in de tuin vielen steenhagels een poes heeft...." Enzovoort, enzovoort.

Voor snitterklas...... Ik ontdek verschrikt, dat het reeds half november is. Er is hier in dit land niets, dat mij, vreemdeling, waarschuwt. Beneden me op straat ontwaakt het mysterieuze avondleven van de tropen uit zijn loodzware siëstarust: de straten, gloeiend heet rond het middaguur en totaal leeg, zijn plotseling weer vol tevreden, trage mensen, die uit de schemerachtige, met luiken afgesloten huizen te voorschijn komen; spelende kinderen worden andermaal luidruchtig en dwars door het zorgeloze gekakel van twee donkere kotomisies klingklangt de luide bel van een limonade-en-ijsverkoper.

Half november reeds gepasseerd en „steenhagels" (hagelbuien) over die kleine, verre tuin in Nederland, meer dan zevenduizend kilometer ver. Ik zal me inderdaad moeten haasten, want speculaas smaakt niet in de tropen, smaakt mij althans niet.

Wanneer ik deze vijfde december weer zou missen — zoals reeds éénmaal in Australië en tweemaal in Indonesië — zou dit speculaas mij even slecht smaken als die keer in Soerabaja. Er was een zuiveringsaktie van de mariniers geweest ergens in de bergen richting Malang. We brachten die dag drie doden mee terug naar beneden en de dag daarop besliste de zogenaamde commissie van goede diensten, dat we terugmoesten, dezelfde lange, moeilijke weg terug, die we gekomen waren en die ons drie doden had gekost. Waarna het schieten vanover de demarcatielijn en de infiltraties en intimidaties ongetwijfeld opnieuw zouden beginnen. Het was een bittere terugtocht, en toen ik die avond doodmoe neerviel op een barkruk in het hotel en een dubbele whisky-soda bestelde, schoof men mij — vreemde combinatie — ook een schaaltje toe met een stuk.... speculaas. Verbaasd vroeg ik, wat dat wonderlijke borrelgarnituur te betekenen had.

„Vandaag is toch Sinterrrklaas, m'neerrr!"

De attentie smaakte niet, wat maar zeer ten dele aan de speculaas lag. Duizenden details van die bittere dag draaiden plotseling terug, synchroon met de herinneringen aan een Nederlands Sinterklaasfeest. De combinatie was bitter en absurd. Soms — men heeft dit diep in zich begraven — komt dit soort herinneringen nog eens boven. Ik zou er zeker aan moeten denken, wanneer ik hier op vijf december andermaal verrast zou worden met speculaas, of wanneer de radio 'n potpourri van Nederlandse Sinterklaasliedjes gaf, terwijl beneden op straat de bel van de limonadeverkoper zou klinken.

Ik moet mij haasten. Boven de stad flakkert bovendien het onweer. Men vertelt mij, dat op Sinterklaasavond hier vaak de regentijd inzet met buien, die soms dagen aanhouden.

Nietwaar, op die avond hoort men thuis te zijn. Want nergens smaakt de speculaas beter dan temidden van kinderen, die nog niets dan goede herinneringen hebben aan het heerlijk avondje.

J. W. Hofwijk

Paramaribo, half november

„Sinterklaas, kom maar binnen..."

Het is lang geleden, nog vóór de oorlog, dat wij in de dagen van Sinterklaas een zonderlinge weddenschap zijn aangegaan. Het moet bij een overmoedig glas Bock zijn geweest. Anders is het ondenkbaar, hoe wij ooit de uitdaging konden aanvaarden om persoonlijk te gaan bewijzen, dat veelgezongen kinderliedjes als „Hoort, wie klopt daar, kinderen?", „Sinterklaasje, kom maar binnen met je knecht" en noemt u maar verder op inderdaad waarheid bevatten, met andere woorden: dat Sinterklaas op de avonden vóór 6 december, ook als hij onaangediend verscheen, overal welkom zou zijn. Om kort te gaan, wij hebben onverwijld de proef genomen, ons in het pak gestoken — een bungelig-zware dracht van rokken, hemden en mantels, waarin een heuse bisschop geen weg had geweten — met kwalijk riekende, trekkerig plakkende met vislijm aangehechte snorren en baarden, moedig de staf ter hand genomen en ergens in een Amsterdamse buurt, waar de straatdeur altijd openstaat, zijn wij driehoog de trappen opgestrompeld. De taxi met de bentgenoten zou buiten wachten op de afloop.

Op het halfduistere portaal helemaal boven stuitten wij op de bewoonster van driehoog, die juist haar stoffer en blik hanteerde. Op een bescheiden tikje van onze staf draaide de vrouw zich om, bleef een moment sprakeloos staan en stortte het volgend ogenblik een woordenstroom over ons uit: „Christeneziele, watte Judas! Vent, geef aosem, ik schrik me de stuipe! Néé man, we kope niet an de deur. Watte doerak. Smeer je 'm haast?" De vrouw zag rood van woede en plotseling voelden wij het hopeloos malle van daar als Sinterklaas driehoog op een vreemd portaal te staan. Maar wij volhardden in onze rol en trachtten met milde stem onze aanspraak te beginnen: „Kom, moedertje, dat is nou toch niet vriendelijk...." We kwamen niet ver. „Moedertje", bauwde de vrouw ons na, die nu in alle staten was, „moedertje, zegt ie. Hou jij je eigen soort voor de mal. En blijf met je fikke van me kapstok!" Met de stoffer gewapend kwam zij dreigend op ons af. Wat bleef ons anders over dan struikelend de aftocht te blazen? Tenslotte kun je als goede Sint toch niet gaan bakkeleien.

Schuchter klopten wij tweehoog aan. Een bloeiende jongedochter keek door een schier van de deur. Dat gaf ons moed. „Wel meisje", vroegen wij honingzoet, „mogen wij eens op visite komen?" — „Ik schrik me 'n broertje", was de reactie. „Ben je nou helemaal!" En achterom in huis: „Saan kom 's kaake, watte weerwolf!" — „Pas op, Merie!" riep een stem terug, „die vent wil wat. Niks binne' late, hoor!" En klets, ging de deur voor onze neus dicht.

Op éénhoog deed een oud mannetje open. Hij bekeek ons aandachtig en schudde het hoofd. „Ochguttegut, wat ze alnie verzinne tegeswoordig. Zeker werkeloos? Vrouw, kòm 's kijke. Da's nou weer wat nieuws." De vrouw met een spits vogelzichtje verscheen in het deurgat. Ze bezag ons ver van vriendelijk. „Nee, ga maar door, koopman", zei ze. „'t Is zonde nog toe. Zo'n flinke kerel most zich toch schame!"

Er bleek nog een deur éénhoog achter te zijn. En toen wij daar voorzichtig aanklopten, vloog die wagenwijd open en keken wij in een kamer, waar een versierde leunstoel stond en een hele schaar kinderen verenigd was, die prompt ons toezong: „Sinterklaasje, kom maar binnen met je knecht." Wij wilden reeds, minzaam groetend, onze entree maken, toen achter ons op het portaal rumoer ontstond, gestommel en gebonk en barse stemmen. Wij keerden ons om en keken in het van woede vertrokken gezicht van een andere Sinterklaas, die ons toesiste:

„Vuile onderkruiper, wil je weleens weg weze! Dit is onze waak. Hier zijn wij besteld!" Een reus van een Piet met rollende ogen trad mee naar voren en in seconden heeft het zich afgespeeld, dat wij de trap omlaag waren, terug op straat, de peuten van de staf van de „echte" Sint nog in de rug.

En met dat al hadden wij onze weddenschap nog verloren ook.

Fred Thomas

"Met al dat antenne-gedoe wordt mijn werk gewoon levensgevaarlijk"

TOM POES en de klonters

2628. Heer Bommel stond nog steeds te tieren tegen de onbewogen schilder, toen hij plotseling gestoord werd door een kreet van Tom Poes.

Verschrikt keek hij op — nog juist op tijd om te zien hoe de ongelukkige schoorsteenveger op klonterige wijze van het dak glibberde. De gedaante tolde door de lucht en plofte toen log en plat op de grond, zodat het dreunde.

Heer Ollie liet de verver in de steek en snelde met een verschrikte uitroep naar de onhandige handwerksman.

„Hij is helemaal plat gevallen", zei Tom Poes ontdaan.

„Helemaal plat!" kreunde heer Bommel. „Wat verschrikkelijk. Doe toch iets, jonge vriend! Vlug! Haal een dokter! Laat Joost een aspirientje brengen! Ach, wat een ongeluksdag! Alles loopt me tegen......'

Hij zweeg onthutst. Want de platte schoorsteenreiniger ging recht op zitten, greep zijn gereedschap bij elkaar en stond onbeholpen op.

Hij keek niet op of om. Zonder een woord of een groet te uiten waggelde hij het pad af, om zich bij de schilder en de timmerman te voegen. Want die hadden ook hun werk in de steek gelaten en liepen sjokkend naar de uitgang.

„Ze-ze gaan weg!" zei heer Ollie ongelovig.

„Ja", zei Tom Poes. „Het regent te hard, denk ik. Maar ik begrijp niet, dat die arme schoorsteenveger nog kan lopen. Het was toch een lelijke val en hij ziet er naar uit met dat platte lijf. Het zijn rare lieden, heer Ollie. Die anderen keken niet eens naar hem om".

„Het zijn geen lieden van onze stand", zei heer Bommel beslist. „Wanneer een heer van het dak valt, zou hij zich ernstig bezeren door zijn tere lichaamsbouw, dat is duidelijk".

De zak van Sinterklaas

Het heerlijk avondje was gekomen, het traditionele avondje van Sinterklaas, de geheimzinnige weldoener, die eens in het jaar met zijn mijter op het eerbiedwaardige hoofd en zijn beste tabberd aan helemaal uit Spanje naar onze gewesten komt om er met kwistige hand geschenken uit te delen.

In de huiskamer zaten de kinderen vol spanning te wachten op zijn komst. Ze hadden al zoveel Sinterklaasliedjes gezongen, dat ze er hees van waren geworden.

„Komt hij nu haast, moeder?" vroegen ze trappelend van ongeduld.

Op hetzelfde ogenblik werd er gebeld en vader riep: „Daar is hij! Blijf zitten! Jan gaat wel opendoen."

Jan, die de oudste was van het stel en niet meer aan Sinterklaas geloofde, stoof de gang in.

„Wacht u even", zei hij tegen de Sint en Zwarte Piet, „ik moet boven nog even de zak met surprises halen."

Even later kwam hij terug met een grijze, volgepropte zak en nu kon het feest beginnen. Sint Nicolaas schreed, stampend met zijn lange, vergulde kromstaf, de kamer binnen, waar het muisstil was geworden, en nam waardig plaats in een hoge fauteuil. Piet reikte hem een boek aan en hieruit begon hij de goede en

minder goede daden op te sommen van het ponge volkje, dat aan zijn voeten was gezeten. Toen hij ermee klaar was en nog enkele hartige vermaningen had uitgesproken, zei hij: „Kinderen, ik heb uit Spanje voor jullie allemaal iets moois meegebracht. Piet, maak de zak maar eens open!"

Piet ging met zijn rug naar de kinderen toe staan en onttrok zo de zak aan de nieuwsgierige kinderblikken. Hij maakte het touw los, waarmee de zak was dichtgebonden, en de Sint stak zijn arm uit om een greep te doen. Hij keek een beetje verrast, toen er een witte lap met een grote bruine vlek erop te voorschijn kwam. En een van de kinderen riep prompt: „Dat is mijn vuile servet!"

Moeder vloog met een kreet overeind, maar nog voordat ze had kunnen ingrijpen, haalde de goede Sint hoofdschuddend een kinderhemdje, een onderbroekje en een paar washandjes te voorschijn.

„Hou op!" riep ze en dan fluisterde ze de verbouwereerde kindervriend in het oor: „Het is de vuile was. Jan heeft zich vergist en boven de verkeerde zak genomen!"

„Wat moois!" bromde de heilige man.

De kinderen begrepen niets van de eigenaardige vertoning en keken een beetje sip. Maar toen Zwarte Piet even later binnenkwam met een andere zak, ook grijs van kleur en ook propvol, begonnen hun harten weer vol verwachting te kloppen. En nu werden zij in hun verwachting niet beschaamd, want deze zak bleek een overvloed van geschenken te bevatten!

Willem ten Berge

Acht pond

Er zijn heel wat heerlijke avondjes die ik grondig ben vergeten, maar dat van zestien jaar geleden, zal ik altijd blijven onthouden.

Sinterklaas was in aantocht, ook (ja zelfs ook!) voor ons, die „ergens in Nederland" onder de wapens waren. Ik had in het leger de mooie betrekking van facteur, een fraai klinkend woord voor militaire postbode. Naarmate Sinterklaas naderde, kon hij mij meer en meer gestolen worden, want ik moest als een soort van Zwarte-Piet-tegen-wil-en-dank per bakfiets al de soms loodzware pakketten rondbrengen, waarmee familie, vrienden en vriendinnen ons, arme soldaten, een heerlijk avondje hoopten te bereiden.

Op de avond van 5 december was ik zó moe van dit overigens natuurlijk uiterst dankbare werk, dat ik vroeg naar bed ging. Ik was er zelfs niet meer bij, toen onze majoor (in de wandeling Toontje Lager genaamd, omdat hij, als wij hem een grote mond gaven, altijd op barse toon opmerkte, dat hij ons weleens een toontje lager zou laten zingen) een flesje lagerbier in ontvangst mocht nemen, hecht verpakt in afgedankte beenwindsels, waardoor de heerlijkheid van zijn avondje een kleine deuk kreeg.

In de schuur, die wij met z'n zestienen bewoonden, waren bepaalde uitdrukkingen gangbaar, een soort van geheimtaal voor ingewijden. „Hij komt!" betekende bijvoorbeeld niet, dat het bezig was Sinterklaas te worden; het sloeg op de ellendeling met het snorretje aan gene zijde van de grens, voor wie wij op onze hoede lagen te zijn. „Hij komt niet, hij komt nóg niet" — dat waren zo de variaties, waarmede de nu eens groeiende, dan weer afnemende spanningen onder woorden werden gebracht.

Die middag was door de een of andere flistercampagne de spanning toegenomen. Ik was ingeslapen met „Hij komt!" in de oren. Midden in de nacht hoorde ik zacht praten. Was dat wéér (en nu werkelijk?): „Hij komt"? of was het 't woord „front"? Moesten wij midden in de nacht naar het front?

Ik schrok klaar wakker. Iedereen sliep, behalve mijn „slapie". Een kameraad uit zijn dorp zat, op zijn hurken geknield, met hem te praten. Het was niet: „Hij komt!" of „Naar 't front!", maar „Acht pond!" Deze kameraad was hem midden in de Sinterklaasnacht even komen vertellen, dat hij een welgeschapen zoon van acht pond had gekregen.

Verleden jaar zag ik ze nog eens terug; vader en zoon waren een dagje in de stad. Nico was al een hele jongen geworden. Hij leek sprekend op zijn vader en niets op zijn peetom, Sint Nicolaas.

Eric van der Steen

Die goeie Sint

Sinds ik niet meer in de Sint geloof ben ik hem stilaan gaan verachten. Ik bedoel natuurlijk niet de H. Nicolaas, die al geruime tijd in de hemel woont, noch de inderdaad bestaande Goed-Heilig-Man-voor-de-kindertjes, maar de vent, die steeds maar weer omstreeks deze tijd van het jaar met een gehuurde tabberd aan en een valse sik aan zijn kin loopt te doen alsóf. Mijn eerbiedige liefde van eertijds is inmiddels verkeerd in haat. Haat tegen de man die, schuilgaande achter zijn verderflijke anoniemiteit, mij elk jaar weer opnieuw op 5 december verplicht in een op chocolade lijkend stuk zeep te bijten, water voor jenever te drinken of de ring te kussen van die idioot van een buurman, die zo goed amateurtoneel speelt. Dat hij mij bij dat alles dan bovendien nog met een van ellende vertrokken gezicht „dank je wel Sinterklaasje" tegen de schoorsteen laat roepen is een perfiditeit, die alleen in zijn overigens niet bestaand brein kan opkomen.

Ik heb dus iets tegen het verschijnsel Sinterklaas an und für sich. Maar er is voor mijn afkeer tegen hem ook wel een duidelijk aanwijsbare aanleiding.

In lang vervlogen tijd minde ik eens een meisje. Ik deed zulks op een bijzonder schaapachtige manier en ik toonde haar mijn liefde vooral daar haar opvallend te ontlopen. Hetgeen, naar ik constateerde, niet de geringste indruk maakte. Niettemin leed ik zelf ten zeerste onder mijn eigen onduidelijkheid.

Maar gelukkig liep het tegen 5 december. Dat zou de kans van mijn leven worden. Immers, ik was genood op een avondje waar ook zij aanwezig zou zijn. Wat viel mij dus te doen? Wel, ik zou een cadeautje voor haar kopen en ik zou er een gedicht bij maken, waarin ik mij, verhullende achter de discrete anoniemiteit van Sinterklaas, geheel zou verklaren.

Ik kocht een riant stuk zeep en wikkelde het in mijn poëem en begaf mij naar het feest. Het was een vrolijk avondje van jongelui die zich onledig hielden met elkander onder patronage van de Sint steeds maar weer te foppen. En er heerste dan ook al spoedig die mooie krampachtige, lacherige sfeer, waarbij een mens de neiging in zich voelt opkomen zichzelf in te slikken.

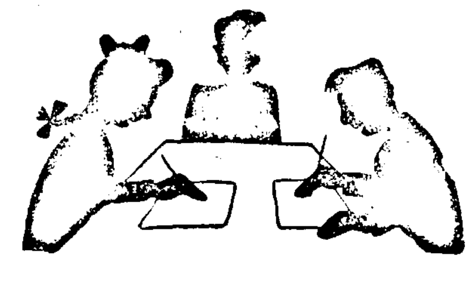
Toen kwam mijn cadeau uit de bus en mijn gedicht. Zij vatte het pakje met een verrukt gezicht aan en begon blozend mijn meesterwerkje voor te lezen. Even keek zij mij teder aan; vervolgens greep zij het stuk zeep en deed er tot mijn ontzetting een ferme hap in.

„Tjasses", riep ze, „wat flauw."

Die avond heb ik tandenknarsend een vuist opgestoken tegen die goeie Sint.

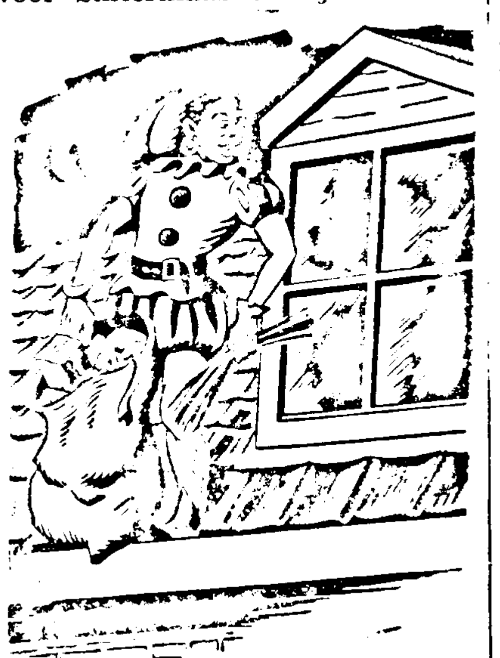
AMIGOE VAN DE JEUGD

Strooiavond

Het was enkele dagen voor de verjaardag van Sinterklaas. Buiten blies een koude wind door de takken van de kale bomen. De meeste mensen bleven in hun huizen en schoven hun stoelen dicht bij de kachel om zich te verwarmen.

Die avond werd het vroeg donker buiten, maar omdat het nog geen kinderbedtijd was, klonken er overal door de schoorsteen liedjes voor Sinterklaas en zijn knecht.

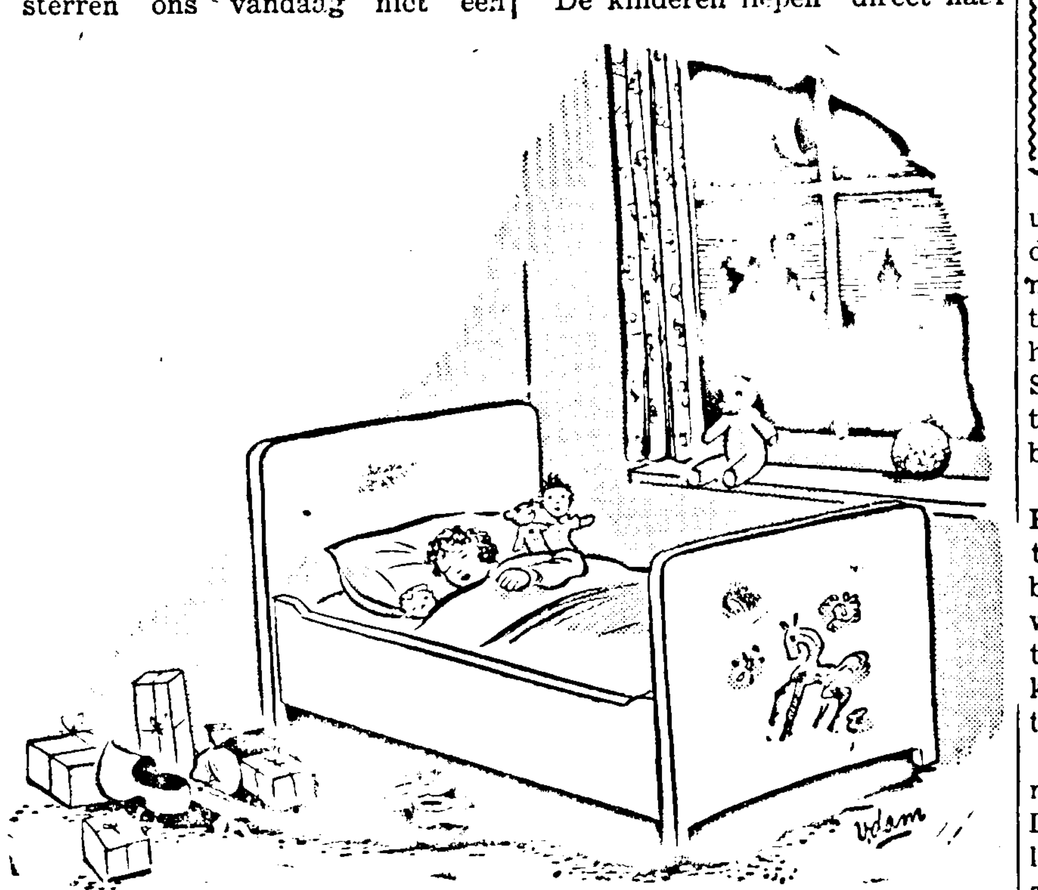
„O Sint Nicolaas, o Sint Nicolaas, Kom binnen met je knecht.."

Zou Sinterklaas het horen?

Die goede oude Sint reed op z'n schimmel door de stille, koude nacht en de trouwe knecht Pieterbaas vergezelde zijn meester op die tocht.

Piet droeg een grote zak strooigoed, pepernoten, fondantjes en flikjes!

„'t Is donkerrr, Sinterklaas, waarom helpen de maan en de sterren ons vandaag niet een

beetje? Oei...... oei, strakjes kan uw paardje de weg nog niet vinden op zijn moeilijke tocht over de daken. Oei...... Sinterklaas, Pieterbaas moet niet aan denken!"

„Ja, Piet," lachte Sinterklaas, „dat is waar, je moet er liever niet aan denken. En wil jij zo graag de maan en de sterren zien? Wel, kijk dan eens boven je hoofd!" En warempel, van achter een donkere wolk kwam het lachende gezicht van de maan gegluurd, die guitig knipoogde tegen de verbaasde Piet. En eensklaps twinkelden overal gouden sterretjes.

„Heb je nu je zin, Piet?" vroeg Sinterklaas.

„Ja, Sinterklaas, nu is het al veel gezelligerrr buiten, alleen moest het niet zo koud zijn, want oei, mijn handen, mijn handen," jammerde Piet, „ze zijn helemaal stijf van de kou!"

„Nog even volhouden, we zijn nu gauw in de stad, dan kun je aan het werk komen. Ik wil wedden dat je dan niet meer aan koude handen denkt," troostte Sinterklaas! Piet stapte nu weer zwijgend naast de schimmel voort. De hoeven van het paardje kletterden op de straatstenen, trippel trappel trippeltrap.........

Piet werd er vrolijk van, zó vrolijk dat hij een liedje begon te zingen dat hij van de kinderen geleerd had.

„Hoor ik daar geen paardevoetjes,
Trippel trappel, o zo zoetjes.
Hoor ik daar geen trippeltrap
Paardevoetjes op het dak......"

„Mooi...... mooi," prees Sint Nicolaas toen het liedje uit was; „ik wist niet dat jij zo goed zingen kon, Piet. Maar let eens op, staan daar niet de eerste huizen?"

„Ja......" juichte Piet, „we zijn al in de stad, hoera!"

Piet sprong achter Sinterklaas op de schimmel en...... hopla, met één grote sprong stond het paard boven op een dak. Heel behoedzaam liep het over de pannen naar de schoorsteen toe. Piet gleed nu voorzichtig met zijn zware vracht van de rug van 't paard en gluurde door de schoorsteen. Hij keek en keek...... Sinterklaas kon altijd aan Piet's gezicht zien of hij boos was of niet. En dit keer was Piet blij, hij lachte zelfs.

„Wat zie je, Piet?" vroeg de Sint nieuwsgierig.

„O, Sinterklaas, ik zie twee brave kinderen rond de schoorsteen zitten, en ze zingen zo mooi, hoorr maaarrr!"

„Sinterklaas komt over de brug,
Met zijn zakje op zijn rug,
Met een stafje in de hand.

Zo komt Sinterklaas in 't land..."

Sinterklaas knikte met zijn hoofd en zei: „Ja, zingen kunnen ze wel, maar zijn ze wel altijd lief en gehoorzaam, Piet?"

„Let u maar eens op, Sinterklaas, daarrr komt de moederrrr van die kindjes de kamerrr binnen!" Sinterklaas boog zich helemaal voorover om in de schoorsteen te kunnen kijken, en wat er gebeurde daar beneden in de huiskamer? De moeder van die kinderen zei: „Ziezo, nu hebben jullie voor vanavond genoeg gezongen. Drinken jullie je beker melk maar op, dan kan ik jullie naar je bedje brengen!"

De kinderen liepen direct naar de tafel om hun glas melk op te drinken.

„Ziet u wel," fluisterde Piet, „ziet u wel, Sinterklaas, dat ze gehoorzaam zijn?"

Sinterklaas knikte en wees op de zak. Piet nam er een volle hand uit en...... rommeldebom. rolde al dat lekkers door de schoorsteen naar beneden. De kindertjes dansten en sprongen van blijdschap in het rond, en riepen „dank u wel, Sinterklaasje, en dank u wel, Pieterbaasje", en ondertussen grabbelden en grabbelden ze maar.

„Nu moeten we weer verder, Piet," zei Sinterklaas! Piet zuchtte, o, hij wilde zo graag nog wat blijven kijken, maar dat ging niet, want anders kwamen ze niet op tijd klaar en er zaten nog zoveel kinderen op hun komst te wachten.

Hopla, het schimmeltje sprong met gemak op het volgende dak. Daar gebeurde weer hetzelfde, alleen...... dit keer keek Piet niet zo vrolijk. Zijn gezicht stond boos, héél boos zelfs!

„Meester," bromde Piet, „hierrr woont Jantje van Buren. U weet wel, dat jongetje waar ik u laatst van vertelde. Dat Jantje, dat altijd zo ondeugend is en dat de dieren plaagt. Gisteren gooide hij de hond van de slagerrr met een steen en op school maakte hij ruzie met enkele jongens O, het is zo'n ondeugd, die J n'"

En treurig schudde Piet met zijn hoofd. „Kijk, nu zit de stouterd nog steeds met zijn avondboterham, ziet u dat, meesterrr?"

Ja, Sinterklaas zag het ook, met een pruilmondje zat Jan aan tafel, zonder één hap te eten. Verdrietig nam Sinterklaas zijn boek en schreef daarin de naam van Jantje van Buren.

„Laat je zak maar dicht, Piet," zei de Sint. „Vooruit, schimmeltje, maar weer verder!" De volgende schoorsteen zat vol roet, zodat Piet er niet doorheen kon kijken. „Sinterklaas, ik kan niets zien," zei Piet wanhopig, „en ik weet toch zekerrr, dat hierrr ook een kindje woont!"

„Ja, Anneke Ketelaars woont hier, en zij is al héél lang ziek, staat er in mijn boek," antwoordde de grijze bisschop. „Hier, Piet, por er maar eens met m'n staf doorheen!"

„Uw mooie gouden staf, meesterrr?" vroeg Piet ongelovig.

„Wel ja, waarom niet," lachte Sint Nicolaas, „die maken we vanavond wel weer schoon, dat is zo erg niet!"

Piet stak en porde tot hij een kijkgaatje kreeg. „Och, Sinterklaas," riep hij teleurgesteld, „Anneke slaapt al. Ze ligt in haarrr bedje in het kamertje hierrr beneden!"

„Dat is jammer, Piet," antwoordde de goede Sint, „maar strooi toch maar wat, dan vindt ze dat morgenvroeg wel, en dan is ze evengoed blij!"

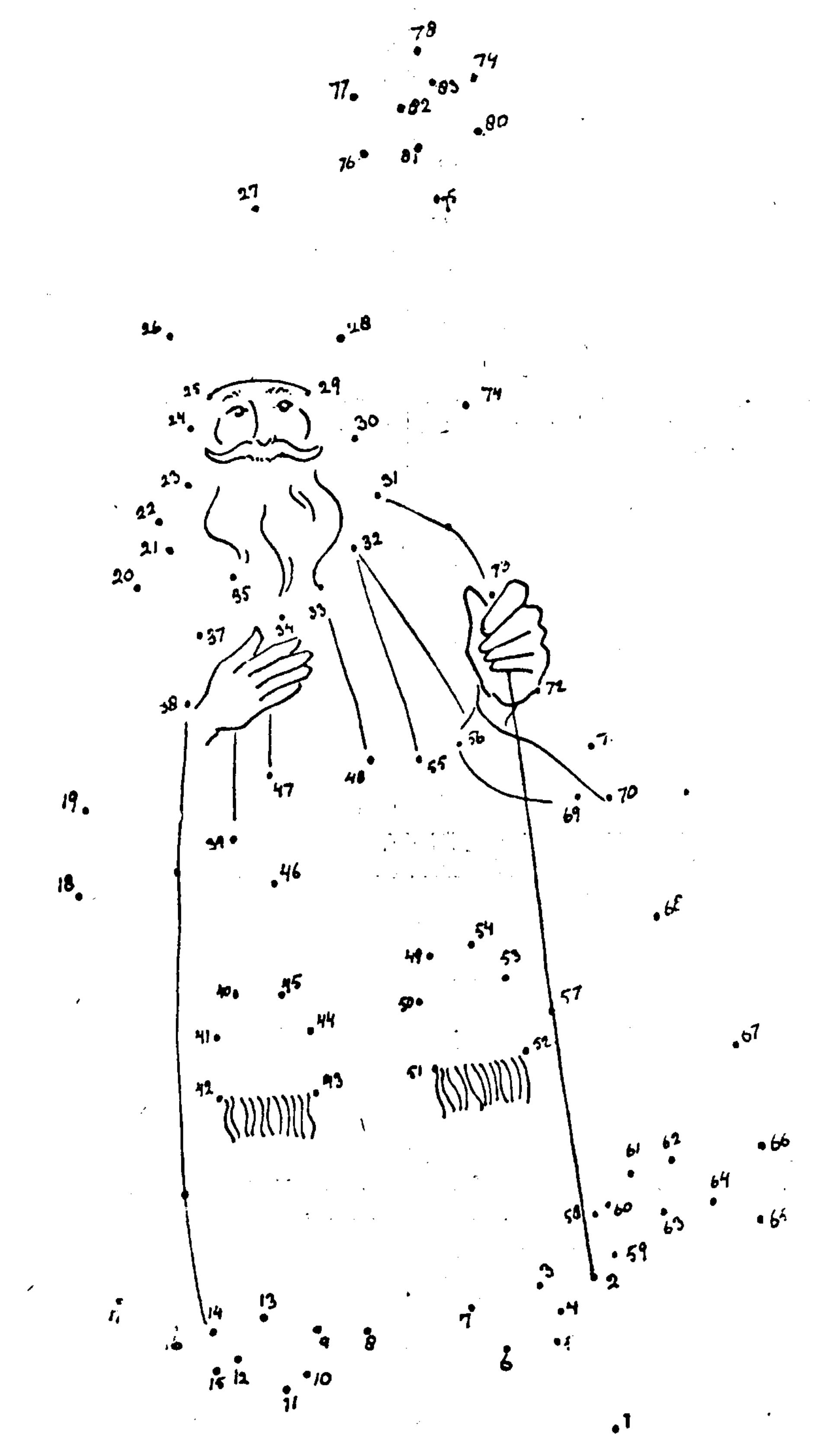
Piet nam twee handen vol snoepgoed, deed het in een zakje en liet het voorzichtig naar beneden glijden. Wat zou Anneke de volgende dag gelukkig zijn!

Zo werkten Sint Nicolaas en Piet de hele avond door, en de schimmel bracht beiden overal waar ze wezen moesten. Het was laat, wel middernacht, voordat ze alle kinderen een bezoek gebracht hadden. En het was nóg veel later toen Sinterklaas en zijn knecht eindelijk in het hotel aankwamen waar zij logeerden.

Het paardje werd op de warme stal gezet en kreeg een extra-portie haver.

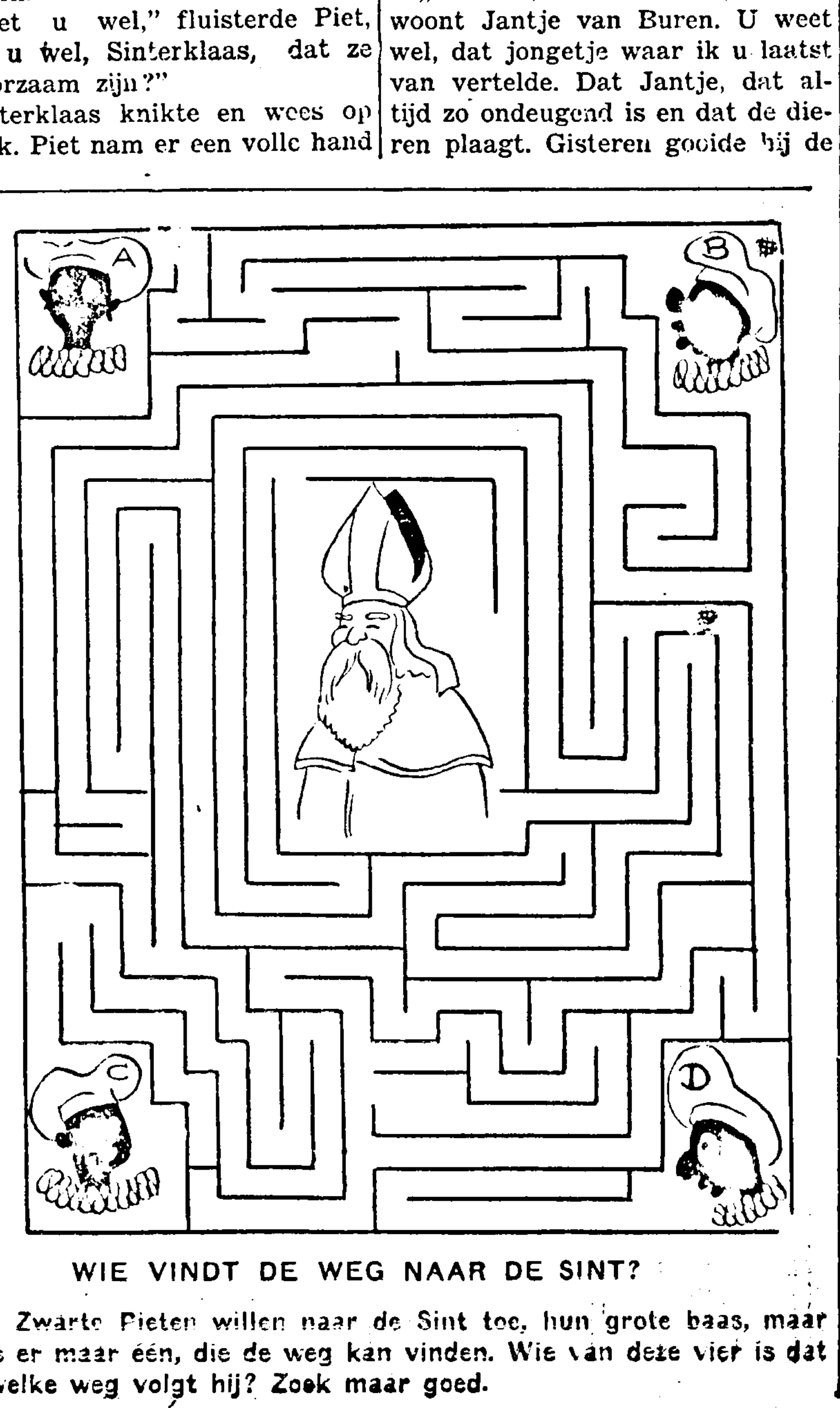
Sinterklaas en Piet dronken een kop warme koffie en gingen rusten tot de volgende dag.

Marja Corel

WE TEKENEN EEN......?

Als je erg nieuwsgierig bent naar wie of wat deze geheimzinnige stippen voorstellen, neem je een potlood en je zoekt stip no 1 op. Daarvandaan trek je een mooi lijntje naar 2 verder naar 3 en van daar weer naar 4 enzovoort, tot je aan de laatste stip bent gekomen.

WIE VINDT DE WEG NAAR DE SINT?

Vier Zwarte Pieten willen naar de Sint toe, hun grote baas, maar er is er maar één, die de weg kan vinden. Wie van deze vier is dat en welke weg volgt hij? Zoek maar goed.

De Sint op verkenning

„Pieter," zei Sint Nicolaas op een goede morgen tegen het eind van November tot zijn zwart knechtje, „Pieter, het wordt zoetjesaan tijd, dat we eens een kijkje gaan nemen in de landen, waar ze Nederlands praten, om te zien, welke kinderen ter gelegenheid van mijn verjaardag in aanmerking komen voor cadeautje of...... een roe."

„Fijn, Sint Nicolaas," riep Pietermanknecht uit, „dat is tenminste weer eens een veranderingetje. Want om u de waarheid te zeggen, ik ben het inpakken van al dat speelgoed knapjes beu. Al maanden lang doe ik nu bijna niets anders dan vliegmachines, spoortreintjes, poppen, teddyberen en Joost mag weten wat nog meer in kisten pakken, en dat gaat eindelijk ook eens vervelen.. ..."

„Pieterman, niet mopperen, vriend," vermaande Sint Nicolaas, „het werk dat jij doet is een van de mooiste werkjes, die er op de wereld te verrichten vallen. Denk maar eens aan de blijdschap van al die lieve kinderen, wanneer ze op 6 December, wanneer ik weer voor de ik weet niet hoeveelste keer jarig ben, hun presentjes krijgen. Daar heb jij dan toch ook maar aan kunnen meewerken."

„We gaan dit jaar eens per vliegmachine op verkenning uit," zei de grote kindervriend, en toen hij Zwarte Piet zag opspringen van vreugde, liet hij er op volgen: „Ik heb me een prachtig nieuw Spaans molenwiektoestel aangeschaft, waarmee je bijna kunt stilstaan in de lucht......"

„Maar Sint Nicolaas, stilstaan in de lucht? Daar hebben we niks aan. Racen moet zo'n machine kunnen, tenminste als we er helemaal mee naar het Noorden willen vliegen. Bijna stilstaan in de lucht. Nee, heer, nu ga ik toch heus merken, dat u oud begint te worden......"

„Wacht maar, m'n jongen, tot we in de streek zijn, waar ze Nederlands spreken, dan zul je wel begrijpen, waarom ik juist zo'n machine heb gekocht, die bijna kan stilstaan in de lucht."

En de Sint lachte goedig, want hij wist wel, dat zijn knechtje het niet zo kwaad meende. „Zo, ga nu gauw mijn vliegkap maar eens halen en zorg, dat je over tien mi-

nuten reisvaardig bent."

Het vertrek.

Achter het mooie Spaanse paleis, waar Sint Nicolaas woont, stond op een wijd grasveld de splinternieuwe vliegmachine te wachten.

De Sint en zijn knecht zetten hun vliegkappen op, en toen zij elkaar daarna aankeken moesten zij toch wel even lachen. Piet overdreef die lachpartij wel een beetje, zodat Sint Nicolaas er een eind aan maakte door het bevel tot instappen te geven.

Nauwelijks waren zij gezeten, of daar begon de motor te draaien; door de luchtstroom van de schroef begonnen nu ook de molenwieken boven aan de machine rond te wentelen en al spoedig steeg de vliegmachine bijna loodrecht in de lucht.

Steeds kleiner werden het paleis en zijn park daar beneden, steeds hoger ging het de wolken tegemoet, tot plots als met een sprong de machine vooruitschoot en haar reis begon naar het verre Noorden.

Over de bergen, dalen, rivieren, steden en dorpen van het Spaanse land ging het tot er als het ware een muur van hoge bergen in het gezicht kwam. „Dat zijn de Pyreneeën," riep Sint Nicolaas boven het lawaai van de motor uit.

„De Pyre-wat?" brulde Pietermanknecht terug.

„De Pyreneeën. Dat zijn de bergen die Spanje van Frankrijk scheiden. Daar moeten we overheen."

Al spoedig vlogen ze nu over veel vlakker land. Piet keek zijn ogen uit. Daar beneden lag Frankrijk, een land waar hij nog maar zelden was geweest. En steeds ging het maar verder, met pijlsnelle vaart, zodat na enige uren Sint Nicolaas uitriep: „Opgepast, Piet, we komen aan ons doel."

Tegelijkertijd begon de machine te dalen en stevende met een vaartje op een stad af, die daar ergens beneden aan een grote rivier lag.

„Dat is de stad Keuvelbrug, Piet. Hou je notitieboekje maar vast klaar, want nu gaan we met ons werk beginnen."

Op verkenning

Nu daalde het vliegtuig tot even boven de huizen, terwijl het

zijn vaart zo verminderde, dat het bijna stilstond in de lucht.

„Kijk eens door het venster van dat huis, jongen," riep de Sint.

„Alle negers," schreeuwde Pieterman, „daar zit Evertje Femelaar, die ik het vorig jaar bijna in de zak gestopt had, omdat hij nooit eten wilde, wanneer zijn moeder soep had gekookt. Kijk hem nu eens lepelen, Sint Nicolaas. Je zou zeggen, dat hij nu gewoonweg dol is op soep."

„Schrijf op, Piet: Evertje Femelaar in de stad Keuvelbrug: een blokkendoos, een spoortrein en een chocoladeletter."

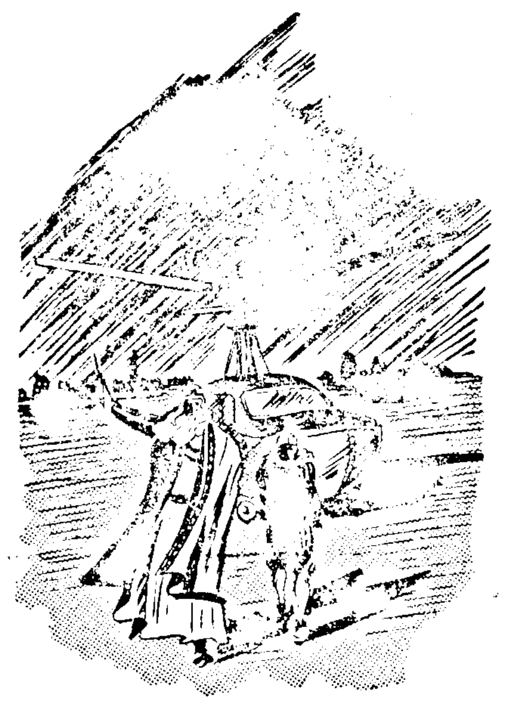
Door het venster van een ander huis zagen ze een meisje, dat huilend te stampvoeten stond, omdat haar moeder haar had gezegd even het naaimandje voor haar te halen.

„Dat valt me heel erg van Anneke Pruttelings tegen, Pieterman. De vorige keer hebben we haar zo goed bedacht, ik meen met een poppenservies, een speeldoos en wat nogal niet meer. En nu blijkt ze zo'n onaardig kind geworden te zijn. Schrijf op, jongen: Anneke Pruttelings krijgt niets, behalve dan een schrobbering, die haar heugen zal."

De baard van de Sint trilde van boosheid, toen hij dat zei, maar misschien kwam dat ook wel een beetje door het dreunen van de motor. Zo ging de molenwiekvliegmachine van woning tot woning en bleef telkens in de lucht even stilstaan, om de Sint en zijn knecht gelegenheid te geven ergens naar binnen te kijken, hoe het met het gedrag van de kinderen stond.

Op die manier liep menig kind lelijk in de kijkerd, zonder dat het er ook maar een flauw idee van had, dat daar vlak bij Sinterklaas en Pietermanknecht alles aan het noteren waren met het oog op de cadeautjes en...... op de standjes.

Hein Gniep was juist bezig de

kat te plagen, een heel slechte gewoonte, waarvoor hij een jaar geleden al een flinke uitbrander had gehad. Dit jaar zou de roe er wel aan te pas komen.

En Truus Ligermont, die, na een paar maanden niet gejokt te hebben, waar braaf aan het onwaarheden uitkramen geslagen was, kreeg ook achter haar naam een aantekening, die niet veel goeds voorspelde.

Gelukkig waren er ook heel veel kinderen van wie de Sint niets dan goeds zag en dan schreef Piet met het grootste genoegen een lijstje aardige geschenken achter hun naam. Dat vond Piet heel wat prettiger werk dan het opschrijven van straffen; en je kon het hem aanzien, want wanneer hij de cadeautjes opschreef, schreef het puntje van zijn tong mee. Het laatste kind van de stad Keuvelbrug, dat ze zagen, was Dries Alleman.

„Kijk, Dries trekt nog altijd dezelfde lelijke gezichten als verleden jaar, waarvoor ik hem toen nog zo gewaarschuwd heb. Als die jongen toch eens wist hoe afschuwelijk hem dat staat, dan zou hij beslist nooit meer zulke gezichten willen trekken," bromde de Sint in zijn baard. „Piet, Dries Alleman krijgt een paar schaatsen, een boek en een electrische fietslantaarn. Maar noteer ook, dat ik hem nog even spreken moet over zijn gezicht."

Na Keuvelbrug waren de andere steden, dorpen en gehuchten aan de beurt. Al kon de machine razendsnel vliegen, het was toch een heel karwei voor het tweetal om alle kinderen even een bezoek te brengen, en zowel Sinterklaas als Pieterman waren knapjes moe, toen het onderzoek afgelopen was en de terugtocht naar Spanje kon worden aanvaard.

Terug naar Spanje

In het duister raasde de machine verder huistoe, maar tot de lichten van het paleis in Spanje in zicht kwamen, sprak geen van de twee inzittenden een woord.

Toen ze veilig en wel op het grasveld geland waren zei Sint Nicolaas:

„Zo, Piet, het is een drukke dag geweest voor ons beiden; we gaan maar direct slapen. Morgen zorg je, dat je met inpakken klaarkomt, zodat alles overmorgen aan boord van de stoomboot is, waarmee we op 1 December ouder gewoonte naar het Noorden zullen varen om mijn verjaardag te vieren met mijn vriendjes en vriendinnetjes. Wel te rusten, Piet."

Pietermanknecht stond even bedremmeld, maar toen zei hij: „Sint Nicolaas, ik heb vanmorgen gezegd, dat u oud begon te worden. Ziet u, het spijt me zo dat ik dat gezegd heb. Nu begrijp ik waarom u zo'n toestel nodig had."

„In orde, Pieterbaas," lachte de Sint, „trek nu maar niet zo'n gezicht als Dries Alleman en ga maar lekker slapen. Het wordt morgen een drukke dag voor je."

En voor Sinterklaas zich had kunnen verwarmen aan het haardvuur in de grote zaal van zijn paleis lag Pietermanknecht al zalig te dromen van een vliegmachine die kon stilstaan in de lucht......

N. M.

VERGADERING ARUBAANSE EILANDSRAAD

Begrotingsdebat SPERVUUR VAN beschuldigingen over en weer

„Dictatuur", „demagogie" en „corruptie" niet van de lucht

Oranjestad. — Tot slot der avondzitting van de Arubaanse Eilandsraad spraken maandagavond dan nog de leden van de AVP-fraktie en de heer Tromp. De heer EMAN trekt een parallel tussen de toestanden op het wereldtoneel en op Aruba en ziet hier in het klein eenzelfde beeld als elders, te weten een scherpe tegenstelling tussen democratie en diktatuur. Ook hier is met de PPA een groep mensen aan de macht gekomen, welke poogt met geweld haar mening aan anderen op te leggen. De heer Eman constateert tot zijn voldoening, dat er allerwegen op het eiland verzet komt tegen de demagogie van de bestuurspartij.

De welvaartsplannen van het bestuur zijn voos. De met fanfares aangekondigde verbreding van de economie berust op onwaarheden. Spreker noemt de aanplant van ananasplanten een mislukking. De partij, die eens drankmisbruik zeide te bestrijden, voerde als een der eerste plannen door het oprichten van een drankfabriek. De waterplannen en die van de hydroponics-farm, zowel als het hotelplan draaien op mislukkingen uit. Er wordt met de moeizaam bijeen gegaarde belastingcentjes van het volk gesmeten, terwijl bovendien de kas van het pensioenfonds der ambtenaren wordt leeggeplunderd.

De enige verbreding, die te constateren valt, is die van het zandpad, dat thans boulevard wordt. Spreker meent, dat het verhogen van de pen- wordt aangegrepen om het debacle met de pensioenen even uit te stellen. Veel kritiek heeft spreker tenslotte op het bestuursbeleid bij D.O.W. zowel ten aanzien van de arbeiders, als bij het doen van bestellingen en laten uitvoeren van werken. De baten zouden alle in de zakken van partijgangers en familieleden vloeien.

De heren **D. Croes** en **J. Croes** beiden van de AVP-fraktie, vragen verbetering van de straatverlichting, meer politietoezicht en verkeersopvoeding, meer plantsoenen, en volkswoningen en verbetering van de buitenwegen. De village dient gesaneerd te worden en op onderwijsgebied moeten er meer Mulo-scholen komen in de buitendistrikten en dient de oprichting van een vijfjarige HBS ter hand worden genomen. Gevraagd wordt een subsidie voor het ANV-plan voor schouwburgbouw.

Middagzitting

Om drie uur gistermiddag werd de vergadering voortgezet en antwoordt het bestuur op de bij de algemene beschouwingen gestelde vragen. Ook thans is er voor de vergadering van de zijde van het publiek praktisch geen belangstelling. Een zestal bezoekers vindt een plaats op de tribune.

Namens het Bestuurscollege deelt de voorzitter onder meer mede, dat het BC geen enkele bezwaar heeft tegen het doen instellen van een onderzoek door een commissie uit de raad naar de beschuldigingen, welke door de oppositieleden werden geuit over wanbeheer en vriendjespolitiek. De van de Lago overgekregen huizen bij Lago Heights zullen worden bestemd voor volkswoningen. Hiertoe wordt een plan opgesteld.

Bij de dienst Sociale Zaken stonden op 1 september 447 werkzoekenden ingeschreven. De Jeugdzorg heeft de aandacht van het bestuur en indien de daartoe in het leven geroepen Koningin Julianastichting met plannen zou komen voor een jeugdcentrum in San Nicolas, zullen deze de volledige aandacht krijgen.

Ook de heer **Porfirio Croes** beklemtoont de bereidheid van het Bestuur om een onderzoek in te stellen naar vermeende onregelmatigheden.

De heer **O. Henriquez** verdedigt de aanleg van de boulevard, als projekt ter bevrediging van het toeristenverkeer en tevens als onderdeel van het programma voor werkverschaffing.

De heer Henriquez heeft met belangstelling gehoord, dat de UNA-fraktie een verhoogde ontvangst van de winstbelasting verwacht, maar wijst er op, dat hem geen gegevens bekend zijn, die zulk een voorspelling wettigen. Houdt men er wel rekening mede, dat door Lago alleen winstbelasting wordt betaald over geraffineerde en niet over uitgevoerde fuel-olie? Het voorstel tot verhoging komt de heer Henriquez onverantwoord voor.

De gebruiksbelasting is een landsaangelegenheid. De inrichting van een eigen paviljoen voor TBC-patiënten is niet verantwoord in verband met het geringe aantal patiënten.

De uitdaging tot een vuistgevecht van de heer Figaroa kan niet ernstig gemeend zijn. Politieke tegenstellingen werken bij **heren niet** door in het persoonlijk leven. Als het echter gaat om een sportieve ontmoeting in de boksring, dan is spreker wel te vinden voor een partijtje....

De achterstand bij de inning van de huren van volkswoningen wordt ingelopen en is teruggelopen tot ƒ 41.000,—. In het jaar 1956 werd tot dusver geen enkele bewoner van volkswoning wegens wanbetaling uitgezet. Het aantal patiënten te Paradera wettigt niet het bouwen van een dokterswoning aldaar.

Wat de melkverstrekking op de scholen en het uitgeven van vitaminen betreft, kan spreker mededelen, dat de melkvoorziening, medisch gezien, niet zo noodzakelijk was en daarom werd gestaakt. De vitaminenverstrekking is echter noodzakelijk.

Deze werd tijdig gestagneerd door het te laat ontvangen van de zending vitaminen.

Het was voor het eerst, dat de vitaminen werden gekocht middels een openbare inschrijving. Dit heeft de vertraging tengevolge, maar bewees tevens opnieuw het nut van inschrijvingen, daar de prijs slechts ƒ 6,50 per duizend bleek te zijn, maar vroeger ƒ 15,25 werd betaald.

De kosten van het bezoek van de Venezolaanse financiers aan Aruba, welk bezoek de stoot gaf tot het succes te Venezuela op de aandelenemissie voor de hotelbouw kostte het eilandgebied ƒ 9195,66.

De heer **Petrona** zegt in zijn antwoord onder meer, dat steeds inschrijvingen en aanbestedingen werden gehouden. De werkzaamheden aan de landsgebouwen worden eveneens na openbare aanbesteding gegund door DOW op verzoek van de regering.

Wat de beschuldigingen over wanbeheer betreft, deze moet spreker naast zich leggen. Het zijn allemaal beschuldigingen, die op niets gebaseerd zijn. Hem is dan ook een diepgaand onderzoek welkom.

Wat onderwijs betreft, kan geen toezegging worden gedaan ten aanzien van een HBS. Hierover worden besprekingen gevoerd als onderdeel van een studie. Ook wordt terzake deze kwestie kontakt gehouden met Curaçao. De financiële en technische problemen rond het stichten van een dergelijke onderwijsinstelling dienen terdege te worden bekeken.

Ook de kwestie afschaffing schoolgelden is in studie.

De heer **De Cuba** zegt toe, dat men zal voortgaan met het plaatsen van publieke telefoons, waar de bevolkingsdichtheid en de ligging van het buitendistrikt zulks wettigt. De rifdoorgangen voor de vissers zijn diep genoeg voor de behoeften en grotere verdieping zou slechts leiden tot het vergroten van de stroming en in gevaar brengen van de thans gebruikte ligplaatsen.

De tweede ronde van de algemene beschouwingen worden dan geopend en hierbij blijkt, dat de leden van de oppositie nog niet tevreden gesteld zijn. De PPA-leden zijn meer voldaan, al zou de heer Lake toch al graag zien, dat op korte termijn een regeling komt voor het opsparen van vakanties door eilandelijke arbeiders, die graag met vakantie naar de Bovenwinden gaan.

Wat de opmerkingen betreft van de oppositieleden over diktatuur van het BC en de PPA, gelooft spreker, dat het niet nodig is hier verder op in te gaan. Het is duidelijk, dat de oppositie niet weet wat ware democratie is.

De heer EMAN opent daarna een spervuur op de gedeputeerden, die hij beschuldigt van de meest verregaande corruptie. Met fotocopieën van bouwtekeningen in de hand beschuldigt hij de heer Croes er van zich op onrechtmatige wijze te verrijken en thans huizen te gaan bouwen, die kapitalen kosten. Ook zou de heer Croes een truck bezitten, welke door DOW wordt gehuurd. Spreker beklemtoont de noodzaak van een onderzoek en zal dan graag met bewijzen voor zijn beweringen komen.

Ook ten aanzien van een onrechtvaardige vriendjespolitiek bij DOW noemt spreker nog enkele voorbeelden.

De heer **Tromp** (UNA) wijst er op, dat uit de antwoorden van het Bestuur blijkt, dat de huidige bestuurderen in tal van opzichten tot dezelfde conclusies komen als hun voorgangers, die vroeger zo door de PPA werden verguisd. Spreker herinnert zich levendig hoe in de dagen van weleer de PPA-fraktie met allerlei eisen en beloften kwam en niet naar reden wilde horen als het bestuur met goede argumenten kwam, die tegen het aannemen van die propagandavoorstellen in gingen.

Hij denkt hierbij aan de melkverstrekking op de scholen, aan de waterkoelers en zovele andere onderwerpen.

Wat de HBS betreft doet het spreker genoegen, dat de zaak de volledige aandacht heeft van het bestuur en dat er niet overhaast en zonder overleg met Curaçao zal worden gehandeld.

Het is dan kwart over vijf geworden en de voorzitter schorste de vergadering tot acht uur.

De avondzitting begint met de behandeling van het voorstel tot het instellen van een commissie van onderzoek naar de beweerde onregelmatigheden bij verschillende overheidsdiensten. De voorzitter herhaalt dat het BC geen enkele bezwaar tegen een onderzoek heeft.

De heer **Finck** (PPA) heeft echter wel bezwaren tegen het instellen ervan, zonder dat eerst een nadere studie is gemaakt van de geuite beschuldigingen. Indien hem blijkt, dat het serieuze beschuldigingen zijn, zal hij later zeker voor een commissie stemmen.

De heer **Werleman** verbaast zich over dit antwoord. Uitstel is niet nodig en werd ook destijds bij de „zaak-Geerman" niet in acht genomen. Ernstige beschuldigingen dienen onverwijld te worden onderzocht.

Ook de heer **Eman** is verbaasd.

De heer **Petrona** zegt voor een onderzoek te zijn, maar zou graag de fotocopieën van de heer Eman willen zien, daar hij dan misschien nu direkt al nadere inlichtingen kan geven, in het bijzonder ten aanzien van het plan, dat werd opgemaakt door de firma Petrona & Croes ten behoeve van de bouw van een woning voor de heer Croes. De heer Eman is hiertoe niet genegen en tart de gedeputeerde zijn beschuldigingen te ontkennen. Spreker stelt enkele pertinente vragen over de bouwplannen van de heer Croes.

De heer Eman zou geen bezwaar hebben tegen het laten zien van zijn bewijzen, als men destijds tegenover hem eenzelfde koers gevolgd had. Toen echter weigerde zijn beschuldiger, de heer Yrausquin, eveneens ter vergadering bewijzen te tonen.

De heer **Finck** (PPA) zegt, dat het uit de redenering van de oppositieleden wel blijkt, dat men slechts beslist is op een rel en niet over deugdelijke bewijzen beschikt voor de ernstige beweringen. In dat geval zal hij zijn stem niet aan het voorstel kunnen geven. Het Bestuurscollege heeft zijn volledig vertrouwen en hij wenst er niet aan mede te werken het College en de Raad belachelijk te maken.

Gedeputeerde **Croes** krijgt dan het woord en zegt het zeer te betreuren te moeten ingaan op de valse beschuldigingen en zich te moeten verlagen tot het peil van de heer Eman. De heer Eman maakt opnieuw misbruik van zijn Raadslidmaatschap. Net als verleden jaar blijkt, dat de heer Eman een heel andere uitleg gaf aan het woord democratie dan de uitleg, die behoorlijke mensen daaraan geven.

De PPA strijdt voor de handhaving van dezelfde rechten, als de heer Eman steeds weer misbruikt. Individuen als de heer Eman vinden in onze samenleving gelukkig niet veel aanhang meer. Spreker daagt Albert Eman uit met bewijzen te komen. Als de heer Eman dan feiten wil, kan hij ze krijgen. Het is waar, dat spreker opdracht gaf een arbeider van DOW te ontslaan. De man kwam 's maandags zelden of nooit in verband met de gevolgen van dronkenschap. Toen hij weer eens een keer niet verscheen en toen bleek, dat hij thuis was in werktijd en bovendien dronken, heeft spreker gemeend de gemeenschap te moeten beschermen door deze man te ontslaan. Het zijn types van dit soort, die door de heer Eman in bescherming worden genomen. Als de heer Eman meer namen wil noemen van „achtervolgde" arbeiders, dan zal spreker graag ook in die gevallen de feiten noemen. Waarom noemt de heer Eman niet man en paard in de gevallen van „intimidatie", die hij beweert te kennen? De anonimiteit van de beschuldigingen bewijst de voosheid ervan.

De beschuldigingen van de heer Eman moeten gezien worden als stuiptrekkingen van een wanhopige

De bewering, dat ik, aldus de heer Croes, een truck zou bezitten en deze aan DOW verhuur, is van a tot z vals en ik tart de heer Eman dit te bewijzen. Het is waar, dat ik overweeg een huis te bouwen. Is dat een kwaad? Ik kan verklaren, dat ik dat op een eerlijke wijze wil doen en dat het huis geen paleis zal worden. Is het hier misschien een van „zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten"? Ik werk niet op de manier, als de heer Eman.

Spreker besloot zijn opmerkingen met de verklaring: „Indien de heer Eman zijn valse beschuldigingen waar weet te maken, ben ik bereid direkt af te treden zowel als gedeputeerde, als lid van de fraktie van de PPA!"

De heer **Petrona** merkt op, dat de beschuldigingen op niets gebaseerd zijn. Het is hem bekend, dat de firma Petrona & Croes op verzoek van de heer Porfirio Croes plannen maakt voor een woonhuis. Wat hier niet aan deugt, is spreker niet duidelijk. Wat echter niet deugt, is vermoedelijk de fotocopie, waarmede de heer Eman zwaait. Dit werd niet door hem achtergelaten in een café.... zoals de heer Eman durft te beweren. Die copie wordt niet getoond, omdat zij blijkbaar niet in orde is. Diezelfde valse copie kon wel eens als een boomerang werken voor de mensen, die menen het Bestuurscollege er kwaad mee te kunnen doen. Spreker daagt de heer Eman uit zijn beweringen buiten de zaal en in het bijzijn van getuigen te herhalen. Dan is er tenminste direkt een commissie van onderzoek en wel door de rechter.

Bij de hoofdelijke stemming over het voorstel tot het instellen van een commissie van onderzoek motiveren tal van leden van de PPA-fraktie hun tegenstemmen met te verklaren niet overtuigd te zijn van de gegrondheid der beschuldigingen en vertrouwen te hebben in het Bestuursbeleid.

Het voorstel wordt dan met 10 stemmen tegen 8 verworpen. Voor het instellen van de commissie stemmen de oppositieleden en de heren Croes en Petrona.

Het Bestuur is dan weer aan het woord om de vragen van de tweede ronde te beantwoorden.

De heer **Croes** zegt toe de vakantieregeling voor arbeiders zo toe te passen, dat aan de verlangens van de arbeiders tegemoet kan worden gekomen.

De heer **Henriquez** waarschuwt voor de gevaren van een aannemen van de voorstellen van de UNA tot het verhogen van de raming van de inkomsten. Men kan zonder dekkingsmiddelen geen plannen doorvoeren.

De heer **Petrona** zegt altijd open te staan voor goede suggesties en de opmerkingen, ook van de oppositieleden ter harte te zullen nemen.

Het blijkt, dat met het beëindigen van de algemene beschouwingen het kruit verschoten is. Een aantal amendementen van de UNA-fraktie wordt verworpen en andere worden ingetrokken, omdat et voorstel tot verhoging van de raming van de winstbelasting geen genade vindt en met 13—5 stemmen wordt afgestemd. Hiermede vervallen de voorgestelde middelen en staat de UNA-fraktie machteloos.

Ook een voorstel om de ƒ 600.000,—, welke opgebracht werden voor de boulevard te verminderen en de vrijkomende vijf ton, te bestemmen voor verbetering van buitenwegen, wordt verworpen.

Andere UNA-voorstellen waren schrapping van de post „gebruiksbelasting", verhoging van het bedrag voor geldelijke ondersteuning aan behoeftigen, opbrengen PM-post voor Don Bosco-stichting, verhoging post publieke telefoons van ƒ 1000,— tot ƒ 11.000,—, bouw en inrichting Muloschool Santa Cruz en bouw van een klaslokaal voor Christus Koningschool. Telkens is het echter 13—5 en zo wordt de begroting dan vrijwel zonder verdere discussie en zonder wijziging in haar geheel goedgekeurd.

Duidelijk bleek op deze Raadsvergadering de discipline van de twee kampen, waar geen enkele maal anders werd gestemd.

Het is geen opwekkende zitting geweest. Men voelt de diepe en onredelijke haat aan beide kanten welke vruchtbare discussies onmogelijk maakt. De debatten beperkten zich dan ook tot de rauwe beschuldigingen tijdens de algemene beschouwingen, waarna, met uitzondering van de getorpedeerde amendementen van de UNA-fraktie geen enkel constructief voorstel meer volgde.

Moge het nieuwe jaar eindelijk een nieuwe instelling brengen in de politieke arena. Moge het eilandsbelang de leden bezielen met voorbijzien van persoonlijke grieven.

Wil de eilandelijke democratie zich ontplooien, dan dienen de leden zich wel te bezinnen en radikaal te breken met het verleden. Op deze manier wordt elke vergadering van de Raad een aanfluiting en slechts een tribune voor de meest ergerlijke en persoonlijke beschuldigingen.

„Mama, daar loopt nog een Sinterklaas. Komt die me ook cadeautjes brengen?"

Op 15 December sportdag te Rincón

Kralendijk. — Door het Bestuur van de S.V. Independiente is een commissie in het leven geroepen om voorbereidingen te treffen tot het houden van een Sportdag. Dit sportfestijn zal op 15 december a.s. plaats hebben, op Rincón, van negen a.m. tot zes uur. Er zullen demonstraties gegeven worden in gewichtheffen terwijl ook voetbal en korfbal op het programma staan. De bedoeling van de initiatiefnemers is om de sport op ons eiland in het algemeen te bevorderen. Men zal het Bestuur van de Juliana Band benaderen ten einde te verkrijgen dat de sportevenementen met muziek opgeluisterd zullen worden.

Verschillende prijzen zullen aan de winnaars uitgereikt worden. Het Bestuur van de S.V. Independiente nodigt alle minnaars van de bovengenoemde takken van sport uit tot het bijwonen van deze grootse sportdemonstratie.

Amsterdamse Beurs

Kon. Olie aandelen 149 N S
Unilever cert. v. aand. 346 1/2
Philips aandelen 251 1/4
Philips pref. 160
AKU aandelen 220 1/2
Ned. Scheepv. Unie aand. 171 1/8
KNSM aandelen 172 1/2
KPM aandelen 159
Ned. Handel Mij cert. 166 1/2
Nat. Handelsbank aand. 108 1/2
Escomptobank aand. n.g.
HVA aandelen 93
Amsterdam Rubber aand. 74 1/2
Ver. Deli Mijen. 100
Aniem Nat. Bezit. 59 bieden
3% dollar oblig. Ned. '47 92 1/2
3% Nederl. '47 (obl.) 89 3/4
Holland-Am. Lijn aand. 193 1/4
Walvisvaart aand. 68 3/4
Amsterdamse Bank aand. 217
Holl. Bank Unie cert. 214 3/4
Billiton 2e rubriek 216
Billiton 1e rubriek n.g.
Overzeese Gas Mij. 147 1/2
Borsumij aand. 77
Lindeteves aand. 159 1/2
Royal Dutch Am. S. in $ 63.25 bieden
Rott. Bank aand. 185 1/4
Curaçaose Handel Mij. 188
Wm. H. Muller & Co., nat. bezit 296

De internationale fondsen daalden aanvankelijk, doch herstelden zich later. Kon. olie noteerde tussen f 148 en f 149. De handel was zeer stil. Scheepvaart werd gesteund vooral Holland - Amerika lijn.

De kultuur ondernemingen waren lusteloos en noteerde zwakker. De guldensbeleggingen werden na een lagere opening gesteund.

De koersgemiddelden:
Petroleum 261.22
Industrie 189.84
Scheepvaart 168.54
Banken 123.31
Ind. fondsen 29.32
Algemeen 194.99

Vandaag 2000 militairen uit Port Said

Terugtrekken BRITS-FRANSE troepen duurt 2 tot 3 weken

Joodse eigendommen in Egypte verbeurd verklaard

Port Said. — Een woordvoerder van de Britten in Port-Said heeft medegedeeld dat het terugtrekken van de Britse en Franse strijdkrachten uit Egypte naar verwachting twee tot drie weken zal duren.

In het Lagerhuis heeft de minister van oorlog medegedeeld dat 12.000 Britse reservisten, die sedert het begin van de Kanaalcrisis onder de wapenen waren, in de afgelopen tien dagen zijn afgezwaaid.

Vandaag vertrekken de eerste 2000 militairen uit Port Said.

Militaire bevelhebbers van Israel en van de Verenigde Naties zullen morgen bijeenkomen om overleg te plegen over het vervangen van de Israelische troepen in het gebied van de Sinai door troepen van de Verenigde Naties.

Een woordvoerder van het Israelische ministerie van buitenlandse zaken achtte toezicht van de Verenigde Naties op de strook van Gaza niet mogelijk. Israel acht een herbezetting van Gaza door Egypte niet aanvaardbaar.

Drie van de zeven winkeliers, die geen gehoor gaven aan het bevel van de leiding van het Britse leger om hun winkels te openen zijn gearresteerd en geinterneerd. Het zijn één Egyptenaar en twee Grieken. De vier andere winkeliers kan men niet vinden.

Joodse vluchtelingen, die uit Cairo en Alexandrië in Haifa zijn aangekomen deelden gisteren mede dat alle Joodse eigendommen, kostbaarheden en zaken door de Egyptische overheid verklaard zijn.

Voorts zouden vele familieleden en vrienden naar concentratiekampen zijn gestuurd, waarna men niets meer van hen had vernomen. De toestanden in de kampen zouden "verschrikkelijk" zijn.

Volgens Israelische functionarissen in Haifa hebben in totaal meer dan 1200 Joodse vluchtelingen Europese havens bereikt. Meer dan 400 van hen gaven de wens te kennen naar Israel te emigreren.

Kerstmis voor Essolito-jeugd

Oranjestad. — Van gemeenschapszin getuigde de spontane reactie van de familie Schendstok op een kort berichtje in de PAN Aruban van zaterdag over kerstviering in Essolito, de jeugdclub te Sint Nicolaas. Mevrouw Schendstok bracht bij de heer Schouten drie grote dozen vol speelgoed. Een voorbeeld ter navolging.

Ideeënbus

Oranjestad. — In de sinds kort bestaande ideeënbussen van het gouvernement werden in de maand november 27 ideeën door ambtenaren en werklieden gedeponeerd. Naar de Nbruikbaarheid van de plannen wordt een onderzoek ingesteld.

Akela Rijna neemt afscheid van Bonairiaans Jeugdwerk

Kralendijk. — Op 1 december j.l. heeft Akela Vilma Rijna afscheid van haar Welpen genomen. Ongeveer zes jaar lang heeft zij haar beste krachten aan haar jongens gegeven, en gedurende die tijd heeft zij heel wat Welpen tot „wasdom gebracht". Groot was dus haar aandeel in het jeugdwerk op Bonaire. Ook de Horde en de Staf van de Sint Bernardusgroep zien haar ongaarne vertrekken. Binnenkort gaat mej. Rijna trouwen en dan trekt ze naar een andere Rimboe!

Het ga je goed Akela. Wij allen wensen je een goede jacht toe!

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN

C. P. I. M.

Telegram Afdeling:
Van 7.00 — 23.30 tel. 2307
Van 23.30 — 7.00 J. N. F. Jung tel. 3353

Personeel Afdeling:
W. N. G. Broug C.P.I.M. Hotel N. P. tel. 3072
B. g. g. nad. inl: tel: 2400

Materialen Afdeling:
C. P. Riegman tel: 4550

C. S. M.

Rederij:
G. de Rooy tel: 2076

Scheepsagentschap:
Van 7.30 — 12.00 en 13.00 — 18.00 kantoor tel. 2458—2551
Van 19.00 — 23.00 en 8.00 — 8.00 W. Punt tel. 2580
16.30 — 1.00 tel: 2276-2098;

Dok Afdeling:
Van 1.00 — 7.30 G. Kreffer tel: 2498

Theather Asiento:
Geen Voorstelling.

Schermtoernooi Mariniers

Willemstad. — Nu alle wedstrijden van de N.A.A.S.B. ten einde zijn, heeft de schermvereniging Mariniers het initiatief genomen in de maand december een schermtoernooi te organiseren voor heren op alle wapens.

De bedoeling is, dat twee leden van elke vereniging hieraan meedoen en dat zij allebei uitkomen, zowel op floret, degen, als sabel.

Dit kunnen zeer aantrekkelijke wedstrijden worden, daar de schermverenigingen natuurlijk haar beste schermers naar dit toernooi afvaardigen. Daarbij komt, dat niet elke schermer op alle wapens even sterk is.

De winnaar wordt bepaald door toepassing van een puntensysteem, waarin het resultaat op ieder wapen zal zijn verdisconteerd. Bij gelijkheid van puntenaantal beslist de beste prestatie op elk wapen.

Het ligt in de bedoeling deze wedstrijden jaarlijks te laten verschermen en daarom wordt voor de winnaar een wisselbeker beschikbaar gesteld, die eigendom wordt van degene, die driemaal achtereen of vijfmaal in het geheel heeft gewonnen. Bovendien zal voor de nummers 1, 2 en 3 een blijvend aandenken beschikbaar worden gesteld.

De wedstrijden zullen plaats vinden in de sportzaal van de Mariniers-kazerne te Suffisant.

Voor **floret** is vastgesteld **zaterdag 8 december 1956** en in verband met de grote deelname beginnen deze wedstrijden reeds om 19.30 uur.

Degen, hetwelk elektrisch verschermd zal worden, wordt gehouden op **woensdag 12 december as.** en begint eveneens om 19.30 uur.

Sabel zal worden verschermd op **zondag 16 december as.** des morgens om 9.00 uur.

Wij kunnen eenieder aanraden dit toernooi te gaan zien, daar er zeker zeer belangrijke en spannende partijen verschermd zullen worden.

Deze wedstrijden zijn voor eenieder toegankelijk en de toegang is vrij.

ERIC DE NOORMAN DE SCHEEPSBOUWER

47—33 Dreigend naderen Svein, Langtand en Groke, Eric worstelt als een bezetene om zijn benen uit Sanno's greep te krijgen. Dit is het einde, denkt hij wanhopig, het was te voorzien, niemand kan het tegen vijf geroutineerde tegenstanders opnemen. Doodsbleek sluit hij de ogen en dan klinkt eensklaps in de stilte tot Eric's verbijstering de stem van Groke: „Zó vechten wij niet, Sanno! Om het van deze kerel te winnen, hebben wij jouw hulp niet nodig!" „En hoorde ik je daarnet niet om genade kermen?" vult Svein sarcastisch aan. „Lafaard! Ga heen, je bederft een goed gevecht!" „Maar het is een krijgslist," zegt Sanno niet minder verbouwerend dan Eric. „'t Is tegen de regels van een goed gevecht," brult Svein, „Schiet op, smid, voor ik jou een krijgslist leer!" Met een blik vol woede en haat zowel op de Noorman als zijn twee vroegere strijdmakkers staat Sanno op. Hier en daar begint een Sakser te schreeuwen en zo, nagejouwd, uitgelachen en bespot, verlaat Sanno het strijdperk. Maar uit de blikken, die de slavendrijver daarbij op Eric werpt, begrijpt deze, dat hij in die man een vijand gekregen heeft, die niet zal rusten, voor hij de smaad op hém gewroken heeft. Een uitdagende kreet van Svein roept Eric weer tot de strijd. Er speelt een grimmig lachje om Eric's lippen. Hij heeft het stuk zweep weggegooid en met Helg'es zwaard in de hand voelt hij zich opeens wonderlijk op zijn gemak. Flitsend schiet het lemmet vooruit en dan krijgen de toeschouwers een duel te zien, waar zij nog lang over zullen napraten. Keer op keer pogen Svein en Groke een aanval, maar telkens dwingt hun zwijgende tegenstander hen weer terug in de verdediging.

Diens koelgrijze ogen doorzien iedere beweging, diens zwaard is overal tegelijk, tot het de beide Saksers schemert voor de ogen. En dan beseffen zij, dat zij een zwaardvechter tegenover zich hebben, wiens gelijke in het gehele Noorden moeilijk te vinden zal zijn. Die Noorman speelt met hen; ze krijgen de indruk, dat hij hen al tien keer had kunnen doden. Het is Eric's bedoeling echter niet de mannen, die hem in een opwelling van edelmoedigheid het leven schonken, te doden. Een razendsnelle beweging stelt Groke buiten gevecht. Met verbeten dapperheid zet Svein alleen de strijd voort, maar voor de ademloos toekijkende Saksers schijnt de overwinning van de Noorse slaaf nu wel haast zeker. Niemand, schenkt aandacht aan Helge, die inmiddels kreunend bijgekomen is. In een oogwenk overziet de kerel de situatie, dan grijpt hij de bijl, die nog steeds naast het lichaam van de verslagen Berendoder ligt.

OLYMPISCH NIEUWS

Zwemmen — 400 meter vrije slag heren finale: 1) Murray Rose (Australië) 4 min. 27,3 sec. (nieuw Olympisch rekord); 2) Tsoeyosji Yamanaka (Japan) 4 min. 30,4 sec.; 3) George Breen (V.S.) 4 min. 32,5 sec.; 4) Kevin O'Halloran (Australië) 4 min. 32,9 sec. Het oude Olympisch rekord stond op naam van Jean Boiteux (Frankrijk) met 4 min. 30,7 sec. in 1952 te Helsinki gemaakt.

De Amerikaanse Pat McCormick werd Olympisch kampioen schoonspringen dames.

Worstelen — Dumitre Gheorgho (Roemenië) versloeg de Argentijn Juan Rolon op punten in de lichtgewichtklasse. Rolon is uitgeschakeld.

Wielrennen — 4000 meter achtervolging: eerste halve finale: 1) Italië 4 min. 38,4 sec. (nieuw Olympisch rekord); 2) Engeland 4 min 40,6 sec. (Het oude Olympisch rekord stond op naam van Frankrijk met 4 min. 42,4 sec. in 1936 gemaakt.)

Tweede halve finale: 1) Frankrijk 4 min. 39 sec.; 2) Zuid-Afrika 4 min. 41,6 sec.

Italië en Frankrijk komen in de finale uit.

1000 meter sprint: eerste kwartfinale: Michel Rousseau (Frankrijk) versloeg Thomas Shardelow (Zuid-Afrika) twee tegen nul. De tijden voor de laatste twee 100 meter waren 12,6 en 11,4 seconden.

Hockey — Tot de internationale hockey-federatie zijn vier nieuwe leden toegelaten. Het zijn Rusland, communistisch China, Cuba en Indonesië. Oost-Duitsland, dat kandidaat-lid was, kreeg het volledig lidmaatschap. S. H. Saville (Engeland) en M. Forgoeot (Frankrijk) werden herkozen als vice-voorzitters. Het volgende congres van de internationale hockey-federatie zal in 1958 te Amsterdam worden gehouden ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan van de Nederlandse hockey-bond.

Wielrennen — 2000 meter tandem eerste halve finale: 1) Tsjechoslowakije; 2) Engeland.

Tweede halve finale: 1) Australië; 2) Italië.

Tsjechoslowaije en Australië hebben zich in de finale geplaatst.

Waterpolo — Finale: Italië versloeg Amerika met 3—2 (ruststand 1—1).

Stand (gespeeld, voor en tegen, punten; 1) Joegoslavië 3, 10 en 5, 5; 2) Hongarije 2, 10 en 2, 4; 3) Italië 4, 9 en 11, 4; 4) Rusland 2, 5 en 5, 2; 5) Amerika 4, 9 en 17, 2; 6) Duitsland 3, 7 en 10, 1.

Wielrennen — 4000 meter achtervolging: finale voor derde en vierde plaats: 1) Engeland 4 min. 42,2 sec.; 2) Zuid-Afrika 4 min. 43,8 sec.

1000 meter sprint: eerste halve finale: Michel Rousseau (Frankrijk) versloeg Warren Johnston (Nieuw Zeeland) door twee overwinningen tegen geen.

—. Puntenverdeling (inclusief de ruiterspelen): Amerika 490; Rusland 449; Duitsland 169½; Australië 183½; Engeland 133; Italië 129½; Hongarije 114; Zweden 103; Frankrijk 81; Roemenië 69½; Finland 64; Polen 60; Japan 49; Iran 45; Tsjechoslowakije 37; Canada 31; Turkije 29; Ierland 25½; Korea 22; Bulgarije 21; Noorwegen 19; Chili 17; Argentinië 13½; Denemarken 13; Nieuw-Zeeland 12; Brazilië 12; Joegoslavië 11; Oostenrijk 9; Zuid-Afrika 12; Mexico 7; Trinidad 7; België 6; IJsland 5; Zwitserland 5; Griekenland 4; Uruguay 4; Nigeria 2; Malakka 1 en Spanje 1.

Zwemmen — Schoonspringen dames: Olympisch kampioene Pat Mc Cormick (V.S.) met 142.36 punten; 2) Jeanne Stunyo met 125,89 punten; 3) Irene MacDonald (Canada) met 121,40 punten; 4) Barbara Gilders (V.S.) met 120.76 punten.

Schieten — Klein kaliber geweer: Olympisch kampioen werd de Rus Bogdanov. Drie-en-dertigste werd Juan Llabot Alonso (Venezuela); 34e Milton Sobocinski (Brazilië); 38e Severino Moreira (Brazilië); 44e G. Padillez (Colombia).

Schermen — Sabel ploeg finale voor derde en vierde plaats: Rusland versloeg Frankrijk met 8—7.

Gymnastiek — Na de eerste dag gymnastische oefeningen heren, met alle verplichte oefeningen achter de rug (de vrijwillige zullen donderdag worden afgewerkt) hadden de leiding: 1) Takasji Kono (Japan) met 56.95 punten; 2) Valentine Muratov (Rusland) 56.90 punten; 3) en 4) ex aequo Victor Tsjoekarine (Rusland) en Ioeri Titiov (Rusland) met 56.85 punten; 5) Ferdinand Danis (Tsjechoslowakije) 56.40 punten; 6) Masao Takemoto (Japan) 56.53 punten.

Wielrennen — 4000 meter ploeg achtervolging finale: 1) Italië 4 min. 37,4 sec. (nieuw Olympisch rekord); 2) Frankrijk 4 min. 39,4 sec. Het oude Olympisch rekord was 4 min. 38,4 sec. door Italië in de halve finale gemaakt.

Zeilen — Jol-klasse: officieus klassement: 1) Denemarken (Paul Elvstrom 1 uur 25 min. 15 sec.; 2) Amerika (John Marvin) 1 uur 26 min. 43 sec.; 3) België (André Nelie) 1 uur 27 min. 35 sec.; 4) Duitsland (Jurgen Vogler) 1 uur 28 min.; 7) Bahamas (Ken Albury) 1 uur 28 min. 46 sec.; 13) Brazilië (Joachim Roderbourg) trok zich terug; 14) Argentinië (Estenban Berisso) 1 uur 30 min. 32 sec.

Sterklasse (onofficieel klassement): 1) Italië (Merope III) 2 uur 8 min. 2 sec.; 2) Amerika (Kathleen) 2 uur 8 min. 15 sec.; 3) Bahamas (Gem IV) 2 uur 8 min. 20 sec.; 4) Cuba (Kurush IV) 2 uur 8 min. 26 sec.; 5) Portugal (Faneca) 2 uur 11 min. 13 sec.; Argentinië trok zich terug. Frankrijk haalde de finish niet.

Sharpie-klasse: 1) Nieuw Zeeland (Jest) 2 uur 12 min. 24 sec.; 2) Australië (Falcon IV) 2 uur 12 min. 52 sec.; 3) Engeland (Chuckles) 2 uur 14 min. 37 sec.; 7) Brazilië (Inca) 2 uur 22 min. 3 sec.

Draak-klasse: 1) Zweden (Slaghoken II) 3 uur nul minuten 39 seconden; 2) Nieuw Zeeland (Red Dragon) 3 uur 3 min. 22 sec.; 3) Denemarken (Tip) 3 uur 4 min. nul seconden; 4) Argentinië (Pampero) 3 uur 5 min. nul seconden; 15) Bermuda (Pam) 3 uur 14 min. 45 sec. Argentinië en Canada hadden bij aankomst hun protestvlag in top.

Nieuw Delhi. — Krachtens een met de regering van India gesloten overeenkomst zullen 26 Russische technici op het gebied van de oliewinning naar India gaan.

Beurs Caracas

Centro S. Bolivar 3a emisión	96
Centro S. Bolivar 8a emisión	9
Almacenadora Caracas	1
Auto-V enord.	
Auto-Ven pref.	3
Banco Caracas cup.	2.20
Banco Central	6
Banco Maracaibo	38
Banco Miranda 50% pag.	28
Banco Unión total pag.	1.04
Barvensa	1
Cauchos General ord.	2.70
Celanese ordinarias	
Cemento Carabobo	26
Cerveceria La Llanera	9.05
Cervecera Nacional	9
Electricidad Caracas	166.50
Electricidad Caracas serie A	99
Electricidad Caracas serie C	98
Emb. Z. Coca-Cola	180
Envases Venezolanos	195
Hotel del Lago comunes	1.60
Inmuebles Caracas	155
Inuvenca participaciones	115.50
Inversora 50% pag.	5.05
Inverdica	12.80
Perforación ordinarias	20
Perforación preferidas	80
Productos Efe comunes	14
Productos Efe preferidas	89
Rovenca comunes nuevas	29
Rovenca comunes viejas	32
Rovenca preferidas nuevas	93
Savoy Candy comunes nuevas	170
Servicios Hydrocarb 50% pagado	8
Sivensa preferidas	150
Ven-Aruba total pagado	96
Venepal 60% pagado	74
Venezolana de Cemento	328

Brussel. — De voetbalwedstrijd Nederland — België is verschoven van 22 april naar 28 april e.k.

"Ik ga toch geloven, dat Sinterklaas echt bestaat"

Moord betekent levenslang

door EWOUT SPEELMAN

4

Agent Spoelstra kreeg het benauwd, hij kende de methoden van de I. P. zo langzamerhand wel, een heel onbenullig praatje, érg lief en érg hartelijk, en dan ineens kwam de torpedo. En gedachtenlezen scheen hij ook al te kennen, die slome. Spoelstra zuchtte en besloot de kast met noodleugens maar dicht te laten. Galama was de beroerdste nog niet van de bazen, alleen, hoe zou hij nu een beetje geschikt met het water voor de dokter kunnen komen?

„Geneer je toch niet Spoelstra", vervolgde Galama hartelijk, „ik kan hier roken zei de zuster, best getroffen, jô. Alleen in een mooi kamertje en een platinablonde fee die om je bed zweeft met zachte eieren. Ik zal een paar rookstengels in je nachtkastje stoppen, voor straks, zeg, da's waar ook, vond je de voorstelling aardig? Je had geen gekke plaats uitgezocht, maar ze vonden je drie deuren verder hoor, in een portiek. Reuze toevallig, je had er nóg wel kunnen liggen, niet lekker, want de mist is nog even vuil als vannacht."

Spoelstra keek zijn chef, die zo maar wat pratend, alleen maar aandacht scheen te hebben voor zijn slechttrekkende sigaar, stomverwònderd aan. De mooie gewichtige beginnin, die hij tóch nog had kunnen uitbroeden, over verdachte bewegingen van een persoon van het mannelijke geslacht, die hij, en passant ontvoort, schrompelde ineen als een lekke kermispiepzak van drie cent.

„Hehoe weet U, dedat ik......?"

De I. P. wuifde geruststellend met zijn hand.

„Ik kan me best voorstellen Spoelstra dat je héél even van je ronde bent afgeweken. Het was ook sneu voor je, nét uitgepikt te worden voor de straatdienst. Verleden jaar deed je zelf ook mee, leuk, ik kreeg bes... de suggestie van Toon Hermans, in zijn beginjaren, of van Lou Bandy in zijn nadagen, dat herinner ik me niet zo goed meer, enfin je was leuk, en ze hèbben om je gelachen. Tja, en nou ben je natuurlijk even, héél even gaan neuzen hé? Door dat raampje kon je precies achter het toneel kijken, zo schuin de coulissen in. Is het niet? Hoe ik het weet dat jij er was? Denk's na, Spoelstra, je hebt al veertien dienstjaren. Moest je weten, mijn jongen. Om wat te zien moest je je ophijsen, het raamkozijntje was heerlijk vers, door de regen en de mist, de afdruk van acht welgevormde vingers zaten er vanmorgen nog op, die van de twee duimen wat lager. En die afdrukken waren tweelingzusjes — pardon tweelingbroertjes van die op jouw kroes in je kastje op bureau.

Broertjes, ja broertjes, afdruk is mannelijk, door die nieuwe spelling verlies je gewoon je gevoel voor geslacht en naamval. Ik bevond deN afdruk gelijk aan deN reeds gevondeneN, zo moest het vroeger geloof ik. Nou, zeg jij nu ook eens wat? Veeg eerst dat eigeel van je snor, als je die bepaald wilt laten groeien, moet je honig nemen, eigeel is dodend voor snorren".

„U is...... toch verdòmd niet van gisteren," barstte agent Spoelstra uit, en......"

„Nou, dat ben ik eigenlijk wèl, ik ben wèl van gisteren", weifelde Galama," een vriend die mij gewoonlijk mijn feilen toont — op het gym maakten we daar trouwens altijd een vriend van die ons de tonen vijlde, tussen haakjes — heeft mij met aangename kout bezig gehouden tot vanmorgen zes uur en toen was het de moeite niet meer om Morpheus te bestellen. Maar nu zakelijk Spoelstra," vervolgde hij op diensttoon. „Vertel me nu eens precies, wat je je nog herinner van het gebeurde van gisteravond.

Om je gerust te stellen, ik geloof niet dat er een kát van komt, ga je gang".

Spoelstra herademde, en nu ook tuk om mede het begin van de draad te vinden die de kluwen moest ontwarren ving hij aan geregeld te vertellen.

„Nou, het was net wat u zei I. P., ik had een minuut of drie ingelopen, niks bijzonders gezien, en ik dacht, als ik nu even de Stoofsteeg inschiet en de Koestraat door, dàs één minuut, dan kan ik er één minuut óf drie ingelopen, niks bijzonders gezien, en en dán op een holletje terug. Dat straatje ligt vlak bij de Koestraat, dat weet U natuurlijk wel. Ik dacht nog, uitkijken Piet, want als Tarzan — ik bedoel eh —"

„Tarzan ja, ga maar door ik weet wel wie je bedoelt."

„Als brigadier Velleman op controle gaat ben ik zo zuur als een komkommer dacht ik. Ik moest mij volgens schema om twee en twinti uur op het hoekje van de Koestraat bevinden, maar ja, ik kon het toch zo maar niet verkroppen, dat ik als bestuurslid nota bene en dat mag ik toch wel zeggen mijnheer, als een van de zielen van de toneelafdeling, nou precies overal naast stond. Dienst is dienst, dat weet ik wel, afijn, ik fraudeerde, ik kom er rond voor uit, maar ik hoop dat het met een paar strafuren betaald kan worden. Het was twee en twintig zestien, vier minuten speling had ik, het kon nét...... Goed, ik spankerde de Stoofsteeg door, naar de Koestraat. Toen kwam de strop, ik kon niks horen, alle raampjes waren stijf dicht. Jammer, ik wist dat Luuk Hanenburg aan de beurt was, u weet wel die zo fijn zingt, ik had zo graag gehoord wat die jongen er van maakte. Het was zijn kans, er waren een paar lui van de radio in de zaal, hij wil zo graag helemaal op de planken en die jongen heeft toch al zo een hoop beroerdigheid..."

„Hanenburg is toch die eh...... met een kind of zo iets?"

„Ja, treurig mijnheer, drie jaar en helemaal achterlijk. Moet naar een gesticht, maar zijn moeder wil het niet, kan hem niet missen. Dat jong trouwens zijn moeder ook niet, ze moet hem overal mee naar toe slepen, gisteravond zag ik zijn wagen achter het toneel staan. Zijn moeder was ook achter het toneel, souffleren denk ik. Luuk Hanenburg is een zenuwenpees met verlof, bang om eruit te raken natuurlijk. Maar laat ik geregeld vertellen, ik dwaal af. Ik kon dus niks horen, ik wil dan toch wat zien, dacht ik. Er zat een raampje op twee meter......"

„Twee meter twintig Spoelstra, ik heb het nagemeten".

„Twee meter twintig, goed, in ieder geval, ik ben een drie en zeventig, dus met één huppie hing ik aan dat raam. Er zaten tralies voor, dus ik kon me meteen hoog wat ophijsen. Er zat een gordijntje ook voor dat raam, maar daar was een scheur in..."

„En nou wil ik precies weten, wat je toen zag en wie er op het toneel waren vooral".

(Wordt vervolgd)